STJERNEN

140. ÅRGANG · NUMMER 12 · JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE · DECEMBER 1991

STJERNEN

DECEMBER 1991

På forsiden:
Krybbetableauer fra hele verden fejrer Kristi fødsel og afspejler kulturen og traditionerne hos deres ophavsmænd. Se »Jesu fødsel«, side 34.
Foto: Steve Bunderson

Børnestjernens forside:
Foto: Steve Tregeagle

ARTIKLER

JULEHILSEN FRA DET FØRSTE PRÆSIDENTSKAB 1

BUDSKAB FRA DET FØRSTE PRÆSIDENTSKAB: JESUS KRISTUS: VOR FRELSER, VOR GUD EZRA TAFT BENSON 2

MARIA, HANS MOR SUSAN EASTON BLACK 6

DA JOSEPH SMITH KOM TIL VORES HJEM LORRAINE RICHARDSON 21

HÆRVÆRK: HVAD GØR VI? JEANNIE LANCASTER 22

VÆRDIEN AF SLØRET BRUCE C. HAFEN 26

JESU FØDSEL 34

EN BILLEDSKØN JUL M C O'BRYAN 40

TRE SMÅ MØNTER RICHARD A. ROBB 44

JUL I BOLZANO PATRICK SEAN HOPKINS 46

ISÆR FOR UNGE

LØFTET LARRY A. HILLER 10

SANDHEDEN OM JULEN ÆLDSTE REX D. PINEGAR 18

FASTE PUNKTER

BESØGSLÆRERINDEBUDSKAB: VOKSE SIG STÆRK SAMMEN 25

BØRNESTJERNEN

HISTORIER FRA MORMONS BOG: KONG LIMHI OG HANS FOLK FLYGTER 2

»FØLG MIG« ET JULEBUDSKAB FRA DET FØRSTE PRÆSIDENTSKAB TIL BØRN I HELE VERDEN 4

SANG: HVEM ER DET BARN? MABEL JONES GABBOTT OG MICHAEL F. MOODY 5

»IKKE PLADS I HERBERGET« LYNETTE K. ALLEN 6

TOLV DAGE MED GAVER JEFF TAYLOR 9

PIGEN, SOM VASKEDE PROFETENS TØJ NANCY B. FULLER 10

FÆLLESTID: GIV DIG SELV VÆK LAUREL ROHLFING 12

SIG FARVEL BEVERLY WEBECKE AHLSTROM 14

JULEPYNT CORLISS CLAYTON 16

December 1991 · 140. årgang · Nummer 5
Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges officielle tidsskrift

Det Første Præsidentskab: Ezra Taft Benson, Gordon B. Hinckley, Thomas S. Monson

De Tolvs Kvorum: Howard W. Hunter, Boyd K. Packer, Marvin J. Ashton, L. Tom Perry, David B. Haight, James E. Faust, Neal A. Maxwell, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard Joseph B. Wirthlin, Richard G. Scott.

Vejledere: Rex D. Pinegar, Gene R. Cook, John E. Groberg, Robert E. Wells

Redaktør: Rex D. Pinegar
Adm. direktør for Curriculum Department: Ronald L. Knighton.
Adm. direktør for Kirkens tidsskrifter: Thomas L. Peterson

International Magazines:
Chefredaktør: Brian K. Kelly
Assisterende redaktør: Marvin K. Gardner
Medredaktør: David Mitchell
Assisterende redaktør for Børnestjernen: DeAnne Walker
Tilsynsførende art director: M. M. Kawasaki
Art Director: Scott D. Van Kampen
Designer: Sharri Cook

Stjernen: *Redaktør:* Carsten Gram
Kirkenyt: Carsten Gram

Redaktionens adresse:
Translation Division
Hans Egedes Gade 2, 1. · DK-2200 København N
Telf. 31 391366

Distribution:
Nordisk Distributions Center
Smedevangen 9 · DK-3540 Lynge
Telf. 42 187727

© 1991 by Corporation of the President of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints

Eftertryk forbudt

Kirkens internationale tidsskrift udgives månedligt på dansk engelsk, finsk, fransk, hollandsk, italiensk japansk, kinesisk, koreansk, norsk, portugisisk, samoansk, spansk, svensk, tongansk og tysk; hveranden måned på indonesisk, tahitisk og thailansk; kvartalsvis på islandsk.

STJERNEN (ISSN 0900-2545) is published monthly by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150. Second-class postage paid at Salt Lake City, Utah. Subscription price $ 10.00 a year. $ 1.00 per single copy. Thirty days notice required for change of address. When ordering a change, include address label from a recent issue; changes cannot be made unless both the old address and the new are included. Send USA and Canadian subscriptions and qæries to Church Magazines, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, Utah 84150, United States of America. Subscription information telephone number 801-240-2947.

POSTMASTER: Send address changes to STJERNEN at 50 East North Temple Street, Salt Lake City, Utah 84150, United States of America.

Abonnement:
12 numre DKK 90,- (inkl. moms og porto). Betaling over giro 3120988 til Nordisk Distributions Center, Smedevangen 9, DK-3540 Lynge.
USA og Canada: US $ 10.00
(Surface mail).
Udkommer 12 gange om året

Tryk: BG Offsett · Dk-3500 Værløse

ISSN 0900-2545

91992 110 Danish

Julehilsen fra Det Første Præsidentskab

Når vi i juletiden ser uroen i verden, standser vi op og husker, at vor Frelsers, Jesu Kristi evangelium er vores eneste håb om fred på jorden og fred mellem mennesker. Englens ord til de fattige hyrder, der vågede over deres flokke nær Betlehem, var: »Frygt ikke; thi se, jeg forkynder eder en stor glæde, som skal være for hele folket.

Thi eder er i dag en frelser født i Davids by; han er Kristus, Herren!« (Luk. 2:10-11).

En himmelsk hærskare sluttede sig til englen, lovpriste Gud og sagde: »Ære være Gud i det højeste! og på jorden fred i mennesker, der har hans velbehag« (Luk. 2:14).

Vi fryder os sammen med jer på denne dejlige tid af året, da alle kristne fejrer vor Herre Jesu Kristi fødsel. Vores håb og bøn denne jul er, at vi atter vil forpligte os til at efterleve principperne i hans evangelium, som er den eneste sikre vej til varig fred og lykke i verden.

Præsident Ezra Taft Benson
Præsident Gordon B. Hinckley
Præsident Thomas S. Monson

Jesus Kristus: Vor Frelser, vor Gud

Præsident Ezra Taft Benson

Den vigtigste begivenhed i verdenshistorien var Jesu Kristi fødsel.

Fra Adam til Johannes Døber - omkring 4.000 år - så retfærdige mænd og kvinder frem til dagen, da han skulle fødes. Profeter forudsagde begivenheden; og ofre, symboler og tegn bebudede hans fødsel.

Jesu Kristi fødsel var ikke almindelig. Selv om Jesus havde en jordisk mor, så havde han ikke en jordisk far. Hellig skrift udpeger Jesu Kristi guddommelige fader: »Han skal fødes af Maria ... hun er jomfru, et dyrebart og udvalgt redskab, som *skal blive overskygget* og undfange ved den Helligånds kraft og føde en søn, ja Guds Søn« (Alma 7:10; fremhævelse tilføjet).

Ja, Gud var far til hans fysiske legeme, og Maria - en jordisk kvinde og jomfru - var hans mor. Jesus er derfor den eneste fødte person, som med rette fortjener titlen »Guds enbårne Søn.«

Fordi hans far var Gud, har Jesus Kristus magt, som intet andet menneske har haft, hverken før eller siden. Han var Gud i kødet - ja, Guds Søn.

Han havde derfor, som der står i skriften, magt til at udføre mange mirakler

Selv om Jesus havde en jordisk mor, havde han ikke en jordisk far. Gud var fader til hans kødelige legeme.

VENSTRE: DETALJE FRA KRISTUS OG DEN RIGE UNGE MAND AF HEINRICH HOFMANN; HØJRE: DETALJE FRA JESU FØDSEL AF GUSTAVE DORÉ

- oprejse døde, få lamme til at gå, give blinde synet og uddrive onde ånder. Jesus Kristus gav os sit evangelium, som han tilbød som en kilde til stadig næring, for at vi kunne holde os åndeligt i live for evigt. Hør hans ord: »Den, som drikker af det vand, jeg giver ham, han skal til evig tid ikke tørste; men det vand, jeg giver ham, skal i ham blive et kildespring til evigt liv« (Joh. 4:14; fremhævelse tilføjet).

Og endvidere: »Den, som æder dette brød, skal leve til evig tid« (Joh. 6:58).

Fordi han var Gud - ja, Guds Søn - kunne han påtage sig vægten og byrden af andre menneskers synder. Esajas profeterede om Frelserens villighed til at gøre det med disse ord: »Og dog - vore sygdomme bar han, tog vore smerter på sig ...

Men han blev såret for vore overtrædelser, knust for vor brødes skyld; os til fred kom straf over ham, vi fik lægedom ved hans sår« (Es. 53:4-5).

Den hellige, uselviske handling, hvor Kristus frivilligt påtog sig alle mænds og kvinders synder, er forsoningen. Hvordan *én* person kan bære *alles* synder ligger ud over jordiske menneskers fatteevne. Men dette ved jeg: Han påtog sig alle menneskers synder og gjorde det på grund af sin uendelige kærlighed til hver eneste af os. Han har sagt: »Thi se, jeg, Gud, har lidt dette for alle, for at de, som vil omvende sig, ikke skal lide.

Men dersom de ikke vil omvende sig, må de lide, ligesom jeg.

Og mine lidelser gjorde, at selv jeg, Gud, den største af alle, skælvede af smerte og blødte fra hver pore og led både på legeme og sjæl og ønskede, at jeg ikke skulle drikke den bitre kalk« (L&P 19:16-18).

På trods af den uudholdelige ildprøve, løftede han bægeret og drak. Han led smerter for alle mennesker, så vi ikke behøver at lide. Han fandt sig i ydmygelse og hån fra sine forfølgere uden beklagelse eller gengældelse. Han udholdt piskning og derpå den skændige og brutale henrettelse på korset.

Fordi Jesus var Gud - ja, Guds Søn - havde han alene magt til at opstå. Og således kom han på den tredje dag efter sin begravelse levende ud af graven og viste sig for mange. Der var vidner dengang, som så ham. Og mange i denne uddeling har set ham. Som ét af de særlige vidner kaldet i vor tid vidner jeg for jer om, at han lever. Han lever med et opstandent legeme. Der findes ingen sandhed eller kendsgerning, som jeg er mere sikker på eller overbevist om end vor Herres bogstavelige opstandelse.

Når jeg tænker på, hvad vor Frelser så villigt har gjort og med så uendelig stor kærlighed, så siger jeg med ærbødighed og taknemmelighed med salmens ord:

O, se hvilken kærlighed, Jesus har vist til mig,
at han for min frelse og salighed hengav sig,
at lide og dø for en synder så arm som jeg,
at give mig bolig og tage mig hjem til sig.
Ja, ofte jeg tænker på vunderne i hans kød,
de smerter, han led for at frelse min sjæl fra død.
O, hvor jeg vil stræbe i alting at være god,
indtil i hans nærhed jeg knæler for tronens fod.
Lovsyng da hans hellige navn og forkynd hans pris
blandt slægter på jorden på himmelske engles vis.
Kom så, lad jer frelse ved lydighed mod hans bud,
så budskabet lyder, som sendes i verden ud.
O, hvilken kærlighed, at han til jord kom ned
og døden for mig led,
o hvilken kærlighed, himmelsk kærlighed.
(*Sange*, nr. 87).

Fordi Jesus Kristus er Gud - ja, Guds Søn - vil han komme igen, som han lovede.

Han vil komme i en ugudelig tid - en tid, hvor mænd og kvinder vil æde og drikke, tage til ægte og give til ægte (se Matt. 24:38).

Han vil komme i en tid med store omvæltninger og vanskeligheder, hvor »hele jorden skal være i bevægelse« (L&P 45:26).

Han vil komme som en tyv om natten, når verden mindst forventer, at han kommer: »Men om den dag og time véd ingen, nej, end ikke Guds

HØJRE: KRISTUS I GETSEMANE UKENDT KUNSTNER, YDERST TIL HØJRE: DETALJE FRA KORSFÆSTELSEN AF GUSTAVE DORÉ

Fordi han var Gud - ja, Guds Søn - kunne han påtage sig vægten og byrden af andre menneskers synder.

engle i himmelen, men min Fader alene« (Joseph Smiths Skrivelser 1:40).

Jeg vidner for jer om disse sandheder om vor Frelser. Jeg kender ham som vor Mester. Jeg elsker ham af hele min sjæl. Jeg beder om, at vi altid må huske ham og huske det, han så villigt har gjort for os.

(Fra en tale præsident Ezra Taft Benson holdt i San Diego i Californien den 21. december 1979). □

FORSLAG TIL SAMTALEEMNER FOR HJEMMELÆRERE

1. Den vigtigste begivenhed i verdenshistorien var Jesu Kristi fødsel.

2. Fordi hans far var Gud, har Jesus en magt, som intet andet menneske har haft. Han var en Gud i kødet.

3. Fordi han var den, han var, kunne han påtage sig byrden af andres synder.

4. Fordi han var den, han var, havde han magt til at opstå.

5. Fordi han er den, han er, vil han komme igen, som han lovede.

MARIA

Hans mor

Susan Easton Black

I ord og gerning lærer Maria, Jesu mor, os om nogle væsentlige egenskaber, som en sand discipel bør besidde.

Der står ikke meget om Marias liv i skriften. Men det, der står, viser, at Maria (1) trofast adlød Guds ord, (2) udtrykte glæde over Guds velsignelser, (3) modtog et vidnesbyrd fra Gud og råd fra hans tjenere samt (4) havde efterkommere, der lovpriste Gud. I Maria finder vi et eksempel på retskaffenhed, som alle hellige bør følge.

ADLYD TROFAST GUDS ORD

Mange profeter kendte til Marias afgørende rolle i frelsesplanen. Hendes mission er blevet nedskrevet i hellig skrift i fordums tid. (Se Es. 7:14; 1 Nephi 11:13-20; Mosiah 3:8; Alma 7:10).

Maria hørte fra engelen Gabriel, som var udsendt fra Gud for at bringe hende det glædelige budskab, at hun skulle være den, der opfyldte profetierne.

Budbringeren erklærede: »Vær hilset, jomfru, du som er højt benådet af Herren. Herren er med dig, for du er udvalgt og velsignet blandt kvinder« (JSO, Luk. 1:28).

Efter bebudelsen havde Maria et enkelt spørgsmål: »Hvorledes skal dette gå til? Jeg ved jo ikke af nogen mand« (Luk. 1:34). Marias spørgsmål skyldes ikke forbehold eller tvivl. Hun undrede sig virkelig over, hvordan det kunne ske, for hun var en trolovet jomfru. Maria var før englens besøg blevet trolovet med tømreren Josef. Men det betød ikke, at hun kendte ham i et mand/hustru forhold. Ifølge jødisk skik betød det blot, at Maria og Josef havde deltaget i en trolovelsesceremoni, der svarer til at blive forlovet.

På Marias spørsmål svarede englen: »Helligånden skal komme over dig, og den Højestes kraft skal overskygge dig; derfor skal også det, som fødes, kaldes helligt, Guds Søn« (Luk. 1:35).

Maria lærte af den himmelske budbringer, at hun skulle være mor til Guds Søn, Faderens Enbårne i kødet. Barnet ville arve sine forældres fysiske, mentale og åndelige egenskaber - den ene, den herliggjorte Gud; den anden, en værdig og velsignet jordisk kvinde.

Maria svarede i fuldstændig lydighed, da hun havde modtaget englens budskab: »Mig ske efter dit ord!« (Luk. 1:38). Ved ydmygt at acceptere denne mulighed for at blive mor viser Maria, hvordan en sand discipel viser lydighed.

UDTRYK GLÆDE OVER GUDS VELSIGNELSER

Da englen forlod Maria, rejste hun fra Nazaret til sin kusine Elisabet - den eneste kvinde, der straks ville forstå og glæde sig sammen med hende. Da moderen, der ventede Johannes, bød Maria velkommen - Maria ventede menneskehedens Frelser - fyldte Helligånden Elisabet, hendes barn sprang i hende, og hun bar vidnesbyrd om, at Maria ville blive mor til Guds Søn. Maria talte åbent med Elisabet om sin glæde og udbrød:

»Se, herefter skal alle slægter prise mig salig, thi den

ILLUSTRERET AF DEL PARSON

Mægtige har gjort store ting imod mig. Helligt er hans navn« (Luk. 1:48-49).

Derpå erkendte Maria over for Elisabet, at Gud havde gjort store ting gennem det jødiske folks historie. Maria erkendte ydmygt sin personlige glæde over, at Gud havde erindret hende. Den store Gud havde talt til hende gennem englen Gabriel, og sammen med Elisabeth glædede hun sig til at blive mor (se Luk. 1:26-55).

MODTAG VIDNESBYRD FRA GUD OG RÅD FRA HANS TJENERE

Efter englens hilsen er det først kendte vidnesbyrd, Maria modtog, Elisabets. Den næste, der modtog et vidnesbyrd fra Gud, var Marias trolovede Josef. Dette vidnesbyrd - og det medfølgende råd - blev givet på grund af Josefs indre konflikt over Marias graviditet. Mens Josef grublede over hendes graviditet, viste en engel sig for ham i en drøm, og englen bevidnede Marias retskaffenhed. Englen sagde:

»Josef, Davids søn! frygt ikke for at hjemføre Maria som din hustru; thi det barn, hun venter, er undfanget ved Helligånden.

Hun skal føde en søn, og ham skal du give navnet Jesus; thi han skal frelse sit folk fra dets synder« (Matt. 1:20-21).

Josef fulgte rådet, ligesom Maria havde gjort før ham, og han gjorde, »som Herrens engel havde befalet ham, og hjemførte hende som sin hustru« (Matt. 1:24). Hans ædle karakter er et eksempel på både trofast lydighed og retskaffenhed, for »han kendte hende ikke, førend hun havde født en søn; ham gav han navnet Jesus« (Matt. 1:25).

Det tredje kendte vidnesbyrd, som Gud gav Maria, var en begivenhed, der fandt sted i Betlehem. Nogen tid efter Marias og Josefs bryllup i Nazaret befalede kejser Augustus, at der skulle foretages en folketælling (se Luk. 2:1). Alle jøder skulle af hensyn til beskatning registreres i deres slægts hjemby. Derfor rejste Maria og Josef, som tilhørte Davids kongelige hus, til den lille by Betlehem ude på landet. Betlehem ligger omkring 10 km sydvest for Jerusalem.

Vi ved ikke, hvor lang tid efter Marias og Josefs ankomst til Betlehem at fødslen fandt sted, men vi ved, at »medens de var der, kom tiden, da hun skulle føde.

Og hun fødte sin søn, den førstefødte, og svøbte ham og lagde ham i en krybbe« (Luk. 2:6-7).

Kort efter kom der hyrder for at se den nyfødte, og de blev vidner om Guds Søn. Disse hyrder blev de første kristne missionærer, som vidnede for alle om, hvad de havde set og hørt.

Fjerde gang, det er nævnt i skriften, at Maria modtog vidnesbyrd og råd om hendes udvalgte søn, var i templet i Jerusalem. Den mosaiske lov om renselse krævede, at kvinder holdt sig hjemme i 40 dage efter fødslen (se 3 Mos. 12). Efter disse 40 dage tog Maria og Josef Jesus til templet.

Ved templet var der to vidner, Simeon og Anna. Det var blevet åbenbaret for Simeon, »at han ikke skulle se døden, før han havde set Herrens salvede« (Luk. 2:26). Da han så Jesus, tog han det lille barn i sine arme, priste Gud og sagde: »Herre! nu lader du din tjener gå bort i fred, som du har sagt.

Thi mine øjne har set din frelse« (Luk. 2:29-30).

Simeon velsignede Jesu familie og bekræftede direkte over for Maria hendes søns guddommelige kaldelse. Han profeterede også for Maria om den vanskelige tid på jorden, som hendes barn og hun ville få: »Ja, et spyd skal gennemtrænge ham, så din egen sjæl også såres« (JSO, Luk. 2:35).

Profetinden Anna bekræftede Simeons vidnesbyrd. Hun »lovpriste Gud og talte om barnet til alle, som ventede Jerusalems forløsning« (Luk. 2:38).

Maria blev også besøgt af vismænd fra Østerland. En

stjerne førte de vise mænd til et hus, hvor de »så barnet med dets moder Maria; da faldt de ned og tilbad det« (Matt. 2:11). Deres besøg var endnu et vidnesbyrd for Maria om hendes søns guddommelige kaldelse.

BRYLLUPPET I KANA AF LUCA GIORDANO

Vi ved fra disse beretninger, at Maria var parat og villig til at lytte til Guds vidnesbyrd og til at modtage råd fra hans tjenere. Fra hver deres udgangspunkt forsikrede disse tjenere Maria om hendes velsignede status i Guds øjne. Maria levede således, at hun var modtagelig for deres budskaber. Hun var trofast, lydig og modtagelig. Hun ignorerede ikke rådene, men »gemte alle disse ord i sit hjerte og grundede over dem« (Luk. 2:19).

EFTERKOMMERE, DER LOVPRISTE GUD

Igen og igen beretter Det Nye Testamente, at Marias søn lovpriste Gud, mens han samtidig viste sin mor respekt. Fx da Maria ledte efter Jesus i Jerusalem efter påskehøjtiden, fandt hun ham i templet. Maria sagde: »Barn! hvorfor gjorde du således imod os? Se, din fader og jeg har ledt efter dig med smerte« (Luk. 2:48). Maria irettesatte ham ikke, for det virker som om, at hun vidste, at hendes søn ikke var ulydig mod hende, men snarere ærede sin guddommelige Fader.

Et andet eksempel, hvor Jesus viste respekt for sin mor og samtidig herliggjorde Gud, var ved brylluppet i Kana, en naboby til Nazaret. Ved festen udførte Jesus miraklet, hvor vand blev til vin, på sin mors anmodning (se Joh. 2:1-11). En følge af dette mirakel var, at »hans disciple troede på ham« (Joh. 2:11).

Kristi mission med at herliggøre sin himmelske Fader og tilvejebringe frelse for os alle forhindrede ham ikke i at vise sin inderlige kærlighed og respekt for sin mor. Skriften gør det tilmed klart, at selv under den smertefulde korsfæstelse på Golgata tænkte han på sin mors velbefindende. Johannes skriver, at »ved Jesu kors stod hans moder« (Joh. 19:25). Da Jesus så sin mor stå ved hans discipel Johannes, sagde han: »'Kvinde! se, det er din søn.'

Derpå siger han til disciplen: 'Se, det er din moder.' Og fra den time tog disciplen hende hjem til sit« (Joh. 19:26-27).

Jesu liv herliggjorte Gud. Jesus opfyldte de gamle profetier om sin gerning, forsoning, død og opstandelse. Hans liv er værd at efterleve. Hans mor fortjener også vores anerkendelse for hendes værdige og retskafne eksempel. □

»Susan Easton Black underviser i Kirkens historie og lærdomme ved Brigham Young University og er stavens hjælpeforeningspræsidentinde i Brigham Young University Eleventh Stake.«

LØFTET

Juleberetningen i tekst og musik, der fejrer Frelserens komme

Teksten er beregnet på oplæsning. Du kan læse den alene, eller du kan involvere familie eller venner i en gruppeaktivitet som fx ved en familieaften.

En person kan virke som fortæller, eller teksten kan deles mellem flere oplæsere.

Udover at synge nogle eller alle de foreslåede sange, kan du erstatte eller tilføje dine egne favoritter, hvis du mener, at de passer til tekstens ånd. Du kan også anvende indspillede sange som akkompagnement.

Larry A. Hiller

Løftet blev givet, før Adam begyndte at trække vejret i Edens Have - løftet om frelse og forløsning. Han, som var lovet, var en af os, og alligevel mere. Han var den Førstefødte.

»Fader,« sagde han, »ske din vilje, og din være herligheden evindelig« (Moses 4:2). »Her er jeg, send mig« (Abraham 3:27).

Overbevist om løftet om, at han kunne frelse dem, og at de kunne vende tilbage til deres Fader, trådte Guds sønner og døtre ind i livet på jorden. Ind i glemslen. Ind i en verden, hvor mørket herskede, som var der intet løfte. Og håbet eksisterede ikke, medmindre løftet blev kendt blandt Guds børn.

Som ild fra himlen kom åbenbaringer i mørket. Og som en flamme givet videre fra fakkel til fakkel brændte løftet i de retfærdiges hjerte fra Adam til Enok. Hver gang lyset blafrede og gik ud, blev menneskers hjerte kolde.

Men gang efter gang blev lyset igen tændt fra himlen - det glødede i profeterne og i dem, som troede på dem.

Noa. Abraham. Moses. David. Esajas så i et syn Kilden til lyset komme i en mørk tid i fremtiden:

»Det folk, som vandrer i mørke, skal skue så stort et lys; lys stråler frem over dem, som bor i mulmets land ...

»Thi et barn er født os, en søn er os givet ... Fredsfyrsten«

HEROVER: DETALJE FRA PROFETEN ESAJAS FORUDSIGER KRISTI FØDSEL AF HARRY ANDERSON; TIL VENSTRE: HYRDERNES TILBEDELSE AF CARL BLOCH (ANVENDT MED TILLADELSE FRA FREDERIKSBORGMUSEET).

Thi et barn er født os, en søn er os givet ... og hans navn skal være Underfuld-Rådgiver, Vældig-Gud, Evigheds-Fader, Fredsfyrste« (Es. 9:2, 6).

På den anden side af jorden så og profeterede andre også. Ether. Lehi. Nephi. Alma, som forudsagde: »Thi se, himmeriges rige er nær, og Guds Søn kommer til jorden.

Han skal fødes af Maria i Jerusalems land« (Alma 7:9-10).

Opløftede af profetier ventede de trofaste og så frem til den forjættede dag. År efter år vendte ansigterne opad i bøn, generation efter generation.

Indtil - det må have virket, som om tiden stod stille - Herren ud af stilheden talte til en, som løftets flamme glødede i: »Løft hovedet højt og vær ved godt mod, thi se, tiden er forhånden, og i denne nat skal tegnet gives, og i morgen kommer jeg til verden« (3 Nephi 1:13).

SANG: »Stille nat, hellige nat« (*Sange*, nr. 167).

Og således skete det. Til den fastsatte tid talte Gud til en ubesmittet profet. Mange i verden gik tankeløst og tåbeligt deres egne veje - med øjnene rettet mod Rom - på en hersker, som nu er støv, men som anså sig selv for at være en gud.

»Men det skete i de dage, at der udgik befaling fra kejser Augustus, at al verden skulle skrives i mandtal« (Luk. 2:1).

Men selv om størsteparten af verden så mod Rom, var himlens øjne rettet mod en anden by. Profeten Mika havde profeteret om den. Nephi havde set den i et syn. Utallige ånder, som ventede på deres tur til jorden - du og jeg var blandt dem - må have betragtet den beskedne by i tavs forventning, vores håb og bange anelser afhang af den.

SANG: »O Bethlehem, du lille by« (*Sange*, nr. 105).

»Og alle gik hen for at lade sig indskrive, hver til sin by.

Og fordi Josef var af Davids hus og slægt, drog også han op fra Galilæa, fra byen Nazaret, til Judæa, til Davids by, som hedder Betlehem, for at lade

HEROVER: DETALJE FRA VISMÆND FRA ØSTERLAND AF HARRY ANDERSON; TIL HØJRE: DETALJE FRA HYRDERNES BEBUDELSE AF CARL BLOCH (ANVENDT MED TILLADELSE FRA FREDERIKSBORGMUSEET).

»Løft hovedet højt og vær ved godt mod, thi se... i morgen kommer jeg til verden.«

sig indskrive tillige med Maria, sin trolovede, som var frugtsommelig.

Og det skete, medens de var der, kom tiden, da hun skulle føde.

Og hun fødte sin søn, den førstefødte, og svøbte ham og lagde ham i en krybbe, thi der var ikke plads til dem i herberget« (Luk. 2:3-7).

SANG: »Barn Jesus i en krybbe lå« (*Sange*, nr. 155).

Hyrderne var de første, der fik det glædelige budskab. Ikke den mægtige Augustus i Rom. Ikke den stærke kong Herodes. Men til små og fattige hyrder lød budskabet om den Gode Hyrdes fødsel.

»I den samme egn var der hyrder, som lå ude på marken og holdt nattevagt over deres hjord.

Og en Herrens engel stod for dem, og Herrens herlighed strålede om dem, og de blev grebet af stor frygt.

Men engelen sagde til dem: 'Frygt ikke; thi se, jeg forkynder eder en stor glæde, som skal være for hele folket.

Thi eder er i dag en frelser født i Davids by; han er Kristus, Herren!

Og dette skal være jer et tegn: I skal finde et barn svøbt og liggende i en krybbe.'"

Og i det samme var der med engelen en mangfoldig himmelsk hærskare, som lovpriste Gud og sagde:

'Ære være Gud i det højeste! og på jorden fred i mennesker, der har hans velbehag!'« (Luk. 2:8-14).

SANG: »Langt, langt herfra« (*Sange*, nr. 143).

Kunne selv englestemmer virkelig beskrive alle skabningers glæde? Var himlens sprog tilstrækkeligt? Hvordan kan da menneskestemmer udtrykke glæden? Eller menneskers tunge udtrykke lovprisningen?

Måske deltog du og jeg i det kor. Måske så vi på og overværede personligt de uovertrufne begivenheder. Men for os er sløret nu trukket for; ingen levende minder er tilbage. Og alligevel brænder løftet også i os næret af Ånden, og derfor anstrenger vi os for med tale og sang at synge og vise vores tak. Grædende, måske fordi vi ikke kan synge eller

Som opfyldelse af løftet kom han engang som et lille barn. Han vil komme igen majestætisk og i herlighed. Det er lovet.

HEROVER: HIMMELSK SCENE REVIEW AND HERALD PUBLISHING ASSOCIATION; TIL VENSTRE: DETALJE FRA DET ANDET KOMME AF HARRY ANDERSON.

udtrykke de overvældende følelser i vores hjerte.

SANG: »Fryd dig, o jord« (Sange, nr. 154).

Løftet har så stor betydning for os. Ja, det betyder meget mere, for en del af løftet er endnu ikke opfyldt.

Verden vil endnu en gang som før være uvidende, i mørke, med øjnene rettet mod sine kejsere og sit Rom. Men ligesom tidligere vil de rene høre hans stemme og vide. Og de vil se med øjne rettet mod himlen og med hjertet fyldt af håb.

Den Forjættede vil komme igen for at udrense, velsigne og gøre krav på sine. Og du og jeg, som har glemt, hvad vi så, første gang han kom, vil igen se. Og igen synge. Og igen lovprise - nogle opfaret for at møde ham i skyerne, andre nedstigende fra riger i andre sfærer lysende som en komet. Og alle fryder sig. Se da fremad med håb, for han har lovet.

SANG: »Når Jesus atter kommer her« (*VDR-A*, 1981, s. 282-283).

»Når Jesus atter kommer her
vil engle synge da?
Vil jorden være hvid med sne,
måske det forår er?
Måske en stjerne viser sig,
så klar som ingen før,
vil nat til dag forvandlet bli'?
vil fuglesang hør' op?
Jeg ved, han kalder sine små
at sidde på sit knæ,
engang han sa': O lad de små
komme frit, dem hindre ej!

Når Jesus atter kommer her,
vil jeg så være der?
Vil han så kærligt se på mig,
og vil vi sammen be'?
Hver dag jeg lydig er mod ham,
et lys jeg være vil,
så andre også søge til
det lys, som Jesus er.
Den dag bli'r en velsignelse,
han kærligt sige vil:
'Du har tjent mig godt mit kære barn,
kom til mig og vær kun tryg.'« □

SANDHEDEN OM JULEN

Ældste Rex D. Pinegar
De Halvfjerds

Det var snart jul. Min tvillingebror og jeg var blevet så gamle, at vi kendte »sandheden« om julen – der var ikke nogen julemand. Alle gaver måtte betales af mine forældres beskedne indkomst. Vores families beskedne forhold har aldrig hjulpet julemanden ret meget. Max og jeg havde sammen aftalt, at vi ville lette vores mors bekymringer over julegaverne, og derfor betroede vi hende vores viden om julemanden. Hun svarede blot: »Javel, er det virkelig rigtigt?«

Det blev juleaften. Vores familie pyntede juletræet, lavede slik og popcornskugler og vi placerede vores hjemmelavede gaver under træet. Far sendte os drenge i seng og sagde, at vi skulle blive der, indtil han kaldte på os om morgenen. Mens vi stadig lo og fniste over aftenens sjov og ballade, fulgte Max og jeg vores ældre bror, Lynn, i seng. Efter nogen anstrengelse fra vores side og flere opfordringer fra vores far faldt vi endelig til ro. Efter lang tid faldt vi i søvn.

Det syntes, som om jeg næsten ikke havde sovet, da Max vækkede mig og fortalte, at kl. var 7:15 – tid til at skynde sig ind i stuen. Vores begejstring og støjende opførsel vækkede vores far. Da vi nåede køkkendøren, hørte vi hans lidt irriterede stemme sige, at kl. kun var 0:45 (vi havde set uret på hovedet), og at vi skulle gå tilbage i seng og vente, som vi tidligere havde fået besked på!

Vi vendte om mod soveværelset. Da var det, at vi så den! Selv i det meget svage lys var den vidunderlig smuk! Vi satte os ned i mørket og beskrev for hinanden en meget uventet overraskelse – en Hiawatha Streamer-cykel! At der kun var én cykel, at jorden uden for var dækket af sne, og vi ikke kunne cykle nogen steder, eller at vi ikke havde kunnet læse, hvem af børnene gaven var til, var uden betydning.

Det virkede, som om vi sad der i timevis, mens vi talte hvert tik fra uret og spændt ventende på vores fars kalden. Endelig hørte vi fars tunge trin, da han forlod sove-

ILLUSTRERET AF PAUL MANN

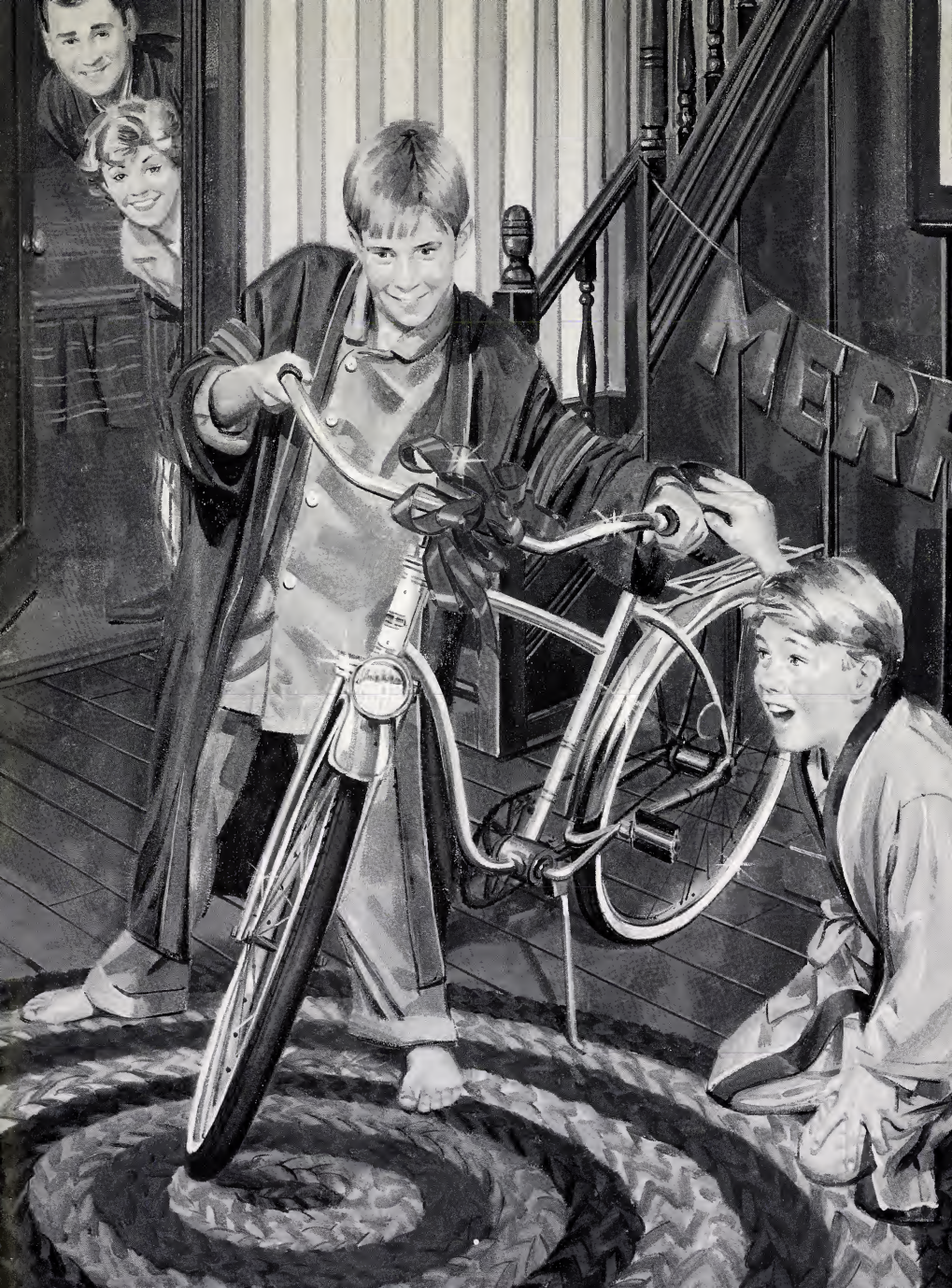
MERR

værelset. Han behøvede knap nok kalde på os. Der var det – »TIL TVILLINGERNE FRA JULEMANDEN« – den smukkeste cykel, vi nogensinde havde set. Den var flødefarvet med en stærk rød stribe og skinnende skærme af krom. Cyklen var fuldt udstyret med forlys, værktøjssæt, bagagebærer, refleks og affjedret sæde. Vi kunne knap tro, at det var vores! Snart var mine brødre og jeg ude og rydde et spor i sneen (det havde aldrig været så let at fjerne sneen fra indkørslen før), og vi cyklede på den smarte nye Streamer. Vi ignorerede iskolde hænder og tæer. Vi havde det vidunderligt!

I min begejstring og næsten totale optagethed af vores vidunderlige julegave, havde jeg næsten ikke bemærket, at der lå nogle få andre gaver under træet til familiens øvrige medlemmer. Julestrømpen indeholdt en appelsin, nogle få nødder og lidt slik. Indpakkede hjemmelavede stykker honning-slik og chokolade fuldendte julemandens gave.

Da vi den aften gik i seng, talte Max og jeg om dagens begivenhed – cyklen. Vi planlagde, hvordan vi ville bruge cyklen. Vi ville gå med aviser. Vi kunne cykle til arbejde om sommeren og cykle til skole om vinteren. Den kunne bruges til så meget! Igen var vi forundret. Hvor var cyklen kommet fra? Vi vidste, at mor og far ikke havde råd til at købe den. Vi vidste også, at der var mangel på mange ting på grund af krigen. Hvem havde muliggjort denne kostbare gave?

Der gik flere år, før vi fandt ud af den smukke og hjertegribende sandhed. Ofre og kærlighed fra en kærlig mor, bror og søster havde muliggjort denne uforglemmelige jul. Vores bror havde arbejdet nogle timer ekstra efter skole på et mejeri. Vores søster havde arbejdet i huset hos en nabo. Vores mor havde sparet nogle penge op ved at arbejde tidligt om morgenen på en konservesfabrik i høsttiden. De havde taget overarbejde og havde ofret af deres tid, løn og deres egne julegaver for at gøre det til en ganske særlig jul for de små tvillinger. Glæden ved denne jul blev kun overgået ved at opdage deres hemmelighed og deres kærlighed og offer for os. Her var julens sande ånd – en ældre bror og søster støttede uselvisk deres forældre og ønskede anonymt at give noget, som de aldrig selv havde haft. De søgte ikke ære eller ros for deres handling og forventede intet til gengæld. Dette eksempel på børns kærlighed til forældre og brødre vil jeg altid værne om og værdsætte som en uvurderlig gave.

Cyklen er væk nu, forlængst slidt ned af to energiske drenge. Det nye og skinnende falmede snart ved konstant slid og fornøjelse. Men årene har øget glansen af en virkelig Kristuslignende kærlighed mellem familiens medlemmer. Denne kærlighedsgerning, og andre lig den, har skabt bånd, der har ført vores familie til undsætning og hjælp for hinanden mange gange og i alle tænkelige omstændigheder.

Hvor værdifulde er ikke principperne i Jesu Kristi evangelium, som vi lærer i hjemmet. De styrker os, bringer os evig glæde og lykke, og, hvis vi efterlever dem, binder de os sammen i et evigt familiebånd. □

Da Joseph Smith kom til vores hjem

Lorraine Richardson

Hvorfor laver vi ikke et rollespil om Joseph Smiths historie?« spurgte min mand, da vi planlagde en familieaften, hvor vi fejrede profetens fødselsdag den 23. december. Vi kunne ikke glemme, hvor optaget og ærbødige vore børn havde været ugen før, da alle tre »hyrder« (med håndklæder om hovedet og en kæp i hånden) havde knælet foran Jesus-barnet (en yndlingsdukke) – og vores to-årige havde rakt ud og blidt rørt ham. Så vi besluttede nu at forsøge os med endnu et rollespil.

I løbet af ugen gennemgik vi beretningen om Joseph Smiths første åbenbaring med vore børn og tildelte hvert barn en rolle.

Ved familieaftenen mødte vi først Joseph Smith (to-årige Matthew) og familien Smith (resten af familien). Derefter gik vi gennem forskellige værelser, mens Joseph og hans familie lyttede til forskellige »prædikanter«. Min mand og jeg skiftedes til at være prædikant – han i et værelse, jeg i det næste. Den, der ikke prædikede, fulgtes med børnene, der med store øjne og lidt skræmte lyttede til deres forældres »prædiken«.

Derpå vendte vi alle tilbage til stuen, og far spurgte: »Hvordan tror I, at Joseph Smith følte det? Tror I, at han måske undrede sig over, hvorfor alle prædikanterne sagde så mange forskellige ting, og over, hvem der havde ret?« Børnene var enige i, at Joseph bestemt måtte have undret sig. Far tændte så et lys, og vi følte, at vi var lige på stedet sammen med Joseph, da han læste Jakobs Brev 1:5 ved skæret af et stearinlys.

Da »Joseph« havde overvejet skriftstedet, fulgte vi ham til en lille skov (opholdsstuen), hvor han knælede ned og bad. Lige med ét stod vores himmelske Fader (Daniel, 4 år) og Jesus (far) over ham »i luften« (på en stol). Daniel citerede højtideligt sætningerne, som far tidligere havde øvet sammen med ham: »Denne er min elskede Søn. Hør ham!« (Joseph Smiths Skrivelser 2:17).

Far fortalte så, hvordan Jesus havde belært Joseph om, at han ikke skulle tilslutte sig nogen af de eksisterende kirker. Vi forklarede, at Herren valgte Joseph Smith til at gengive evangeliet til jorden – og at Joseph trofast udførte den mission.

Først flere dage efter lektien fattede jeg, hvilket indtryk denne oplevelse havde gjort på vore børn. Et barn fra nabolaget kom over for at lege, og vores søn fortalte ham med overbevisning: »Jeg kender en profet, som levede for længe siden – Joseph Smith. Kender du ham?«

Den første åbenbaring har aldrig været mere levende for os eller dens realitet været stærkere end ved den familieaften. Vi planlægger nu at lave rollespil om andre beretninger fra skrifterne. □

ILLUSTRERET AF SCOTT GREER

Hærværk!

Jeannie Lancaster

Først på eftermiddagen en dag i december døbte min mand vores yngste søn. Jeg var lykkelig, da jeg så min søns dejlige ansigt afspejle hans følelser på denne betydningsfulde dag. Den aften deltog vi i wardets juleaktivitet og tog hjem i rigtig julestemning. Det havde været en vidunderlig dag.

Men forvirring og vrede erstattede vore glade følelser, da vi kom hjem og så, at glasset i lampen uden for vores dør var slået i stykker. Pæren var knust, og pinden, der havde båret en juledekoration med farvestrålende bånd, lå knækket på jorden. På husets gavl hang der dryppende rester af rå æg. Klare gule æggeblommer sad fast på vinduerne, tagskægget og murene og var smurt ud på dørkarmen. Noget af svineriet var allerede størknet i kulden. Det var ikke første gang, at vi var udsat for hærværk, men det var afgjort det hidtil værste.

Min mand og jeg fik børnene ind i huset i en fart, mens de spurgte: »Mor, hvorfor vil nogen gøre det mod os? Kan de ikke lide os?« Vi beroligede børnene, lagde dem i seng og gik ud i den frysende aftenkulde for at begynde at skrabe og vaske svineriet af. Vi vidste, at hvis vi ventede til næste morgen, ville malingen være ødelagt. Halvanden time senere kom vi ind med forfrosne hænder og meget ophidsede.

Pludselig huskede jeg, at jeg næste dag, søndag, skulle tale til børnene i Primary om Frelseren og hans kærlighed til os. Vi skulle tale om, hvordan vi kunne vise vores kærlighed til ham og til vore medmennesker. Jeg spekulerede på, hvordan jeg oprigtigt kunne udtrykke kærlighed, når vrede og uvilje gennemsyrede mit hjerte. Den aften

ILLUSTRERET AF PAUL MANN

Hvad gør vi?

gik vi i seng udmattede og skuffede over, at en så vidunderlig dag kunne ende så rædselsfuldt.

Næste dag fortalte nogen os, hvem slynglerne var. Venner rådede os til at tilkalde politiet og melde de to drenge, men min mand og jeg søgte efter en bedre måde at klare situationen på. Vi knælede ned sammen og bad vor himmelske Fader hjælpe os med at gøre det, der var bedst – ikke kun for os, men også for de to drenge. Pludselig kom svaret overvældende, og en stille fred erstattede vore vrede følelser. Jeg kunne besøge Primary og fortælle børnene om min kærlighed til Frelseren og om hans vejledning i vores liv.

Den aften fyldte min mand og jeg to tallerkener med småkager og gik ud for at tale med drengene og deres forældre. Den første familie var lige flyttet ind i kvarteret. Vi gav småkagerne til drengen og sagde til ham, at vi mente, at det var en bedre måde at bruge æg på. »Næste gang du får lyst til at bruge nogle æg,« sagde vi, »kan du tage dem med ned til os, og så bager vi småkager sammen.«

Desværre var drengens far ikke modtagelig for vores forsøg på at stifte fred. Han bad os tage småkagerne og gå. Vi efterlod alligevel småkagerne. Da vi gik hen til bilen, begyndte jeg at miste enhver lyst til at besøge det næste hus. Oprigtigt talt, så var jeg lidt skræmt og meget skuffet. Jeg havde været så overbevist om, at vi gjorde det rette, men nu var jeg ikke så sikker.

Men min mands opmuntring holdt os oppe. Heldigvis gik det lidt bedre i det næste hus. Denne gang satte drengens forældre pris på, at vi håndterede problemet så forstående. Men drengen nægtede enhver andel i hærværket.

Vi gik hjem glade over det, vi havde gjort, men usikre på resultatet.

En time senere bankede den anden dreng ledsaget af sin far på vores dør. Han tilstod stille, at han og den første dreng havde gjort det. For at gøre skaden god igen, sagde han, at han ville komme over til vores hus næste dag efter skole og fjerne enhver rest af æg, han kunne finde.

Der kom ingen undskyldning eller forsøg på at gøre noget godt igen fra den første dreng. Men en måned senere fik jeg, som præsidentinde i Hjælpeforeningen, navnet på en familie, hvis medlemskort lige var modtaget i wardet – det var denne drengs familie. Jeg har altid konsekvent besøgt enhver ny søster i wardet, så snart jeg vidste, hun var flyttet ind. Men denne gang havde jeg ikke særlig travlt. »Hvad vil hun mene om mit besøg?« spekulerede jeg. »Vil hun lade mig komme ind?« Efter at have udsat det et par dage tog jeg mig sammen og besøgte hende. Med rystende knæ og med en bøn i hjertet bankede jeg på hendes dør.

Hun bød mig indenfor, og i løbet af besøget talte vi også om den aften. »Ved du hvad,« sagde hun. »Den aften var jeg lige ved at spørge dig om, hvilken kirke I tilhørte, fordi jeg ved, at det er således, at Herren ønsker, at vi klarer tingene.«

O, hvilken glæde følte jeg ikke i det øjeblik? Hvad nu, hvis vi havde tilkaldt politiet og havde reageret i ophidselse? Hvad ville denne søster så have følt? Hvor var jeg taknemmelig over, at vi havde lyttet og fulgt Åndens vejledning – især i denne tid, hvor vi mindes Frelserens fødsel. □

Jeannie Lancaster bor i Big Thomson Ward, Greeley Colorado, Colorado Stake.

BØRNESTJERNEN

140. ÅRGANG · JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE · DECEMBER 1991

HISTORIER FRA MORMONS BOG

KONG LIMHI OG HANS FOLK FLYGTER

Efter at kong Noa og nogle af hans mænd var flygtet, flyttede lamaniterne resten af nephiterne og gav dem land, men beskattede dem også hårdt.
(Mosiah 19:11-15, 26)

Nephiterne kårede Limhi til deres nye konge. Limhi var kong Noas søn, men han var ikke ugudelig som sin far. Han var en god mand.
(Mosiah 19:16-17)

Limhi forsøgte at slutte fred med lamaniterne, men lamaniterne bevogtede hele tiden nephiterne og var onde mod dem.
(Mosiah 19:27-28; 21:2-3)

ILLUSTRERET AF JERRY THOMPSON

Limhi så nogle fremmede uden for byen, og han lod dem fængsle. Så fandt han ud af, at de var nephiter fra Zarahemla.
(Mosiah 21:23-24)

Deres leder hed Ammon. Kong Limhi var glad for at møde ham. Han håbede på, at Ammon kunne hjælpe hans folk med at flygte fra lamaniterne.
(Mosiah 7:12-15)

Limhi kaldte sit folk sammen. Han mindede dem om, at de var i trældom, fordi de var blevet ugudelige.
(Mosiah 7:17-20)

Limhi sagde, at hvis folket ville omvende sig, vise tro og adlyde budene, ville Gud hjælpe dem med at flygte.
(Mosiah 7:33; 21:32)

Nephiterne ønskede at slippe væk, og en mand ved navn Gideon gjorde opmærksom på, at de lamanitiske vagter som regel var fulde om aftenen.
(Mosiah 22:1-2, 5-6)

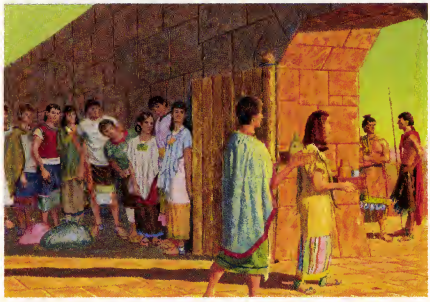

Nephiterne samlede deres flokke, og Limhi gav vagterne en ekstra portion vin som gave.
(Mosiah 22:10)

Den aften gik kong Limhi og hans folk stille forbi de fulde vagter og slap væk.
(Mosiah 22:11)

Ammon og hans brødre førte Limhi og hans folk gennem ødemarken til Zarahemlas land, hvor de var velkomne.
(Mosiah 22:13-14)

»FØLG MIG«

ET JULEBUDSKAB FRA DET FØRSTE PRÆSIDENTSKAB TIL BØRN I HELE VERDEN

I denne højtid, hvor vi fejrer Vorherres Jesu Kristi fødsel, sender vi vores kærlighed og bedste hilsener til børn i alle lande. Vi vidner om, at Jesus fra Nazaret, som blev født af Maria på en dejlig nat for længe siden, er hele menneskehedens Frelser. Vi beder for den fred, som kun han kan give.

I næsten 2000 år har Jesus Kristus været en inspiration for mange millioner mennesker. Julens ånd er Kristi ånd. Den får vores hjerte til at fyldes med kærlighed og venskab til alle og tilskynder os til at være venlige og gøre gode gerninger. Kærlighed til Gud, vor Fader, til Jesus Kristus og til hinanden bør være temaet denne jul og altid.

Mens Frelseren var på jorden, velsignede han de syge, han fik lamme til at gå, blinde til at se og døve til at høre. Han oprejste endda døde til livet.

Igennem alle tidsaldre har hans budskab altid været det samme: »Følg mig.« Når vi følger i hans fodspor i dag, har vi også mulighed for at velsigne andre. Alle får mulighed for at hjælpe andre. Hvem kan du hjælpe denne jul? Hvem venter på dit besøg?

Vi kan stadig i år nå at give nogle af vores himmelske Faders børn en hjælpende hånd og vise dem kærlighed. Når vi tjener ham på denne måde, så følger vi bestemt hans søn.

Må der i denne juletid herske kærlighed og et ønske i vores hjerte og i vores hjem om at hjælpe andre. Og når julen er forbi, og vi er fyldt af Kristi ånd, lad os da fortsat følge ham.

Præsident Ezra Taft Benson
Præsident Gordon B. Hinckley
Præsident Thomas S. Monson

TIL VENSTRE: DETALJE FRA KRISTUS OG DEN RIGE UNGE MAND AF HEINRICH HOFMANN.
I MIDTEN: DETALJE FRA HYRDENES TILBEDELSE AF CARL BLOCH (ANVENDT MED TILLADELSE FRA FREDERIKSBORGMUSEET).

Hvem er det barn?

Melodiøs = 46-52 (Anvend to slag pr. takt)

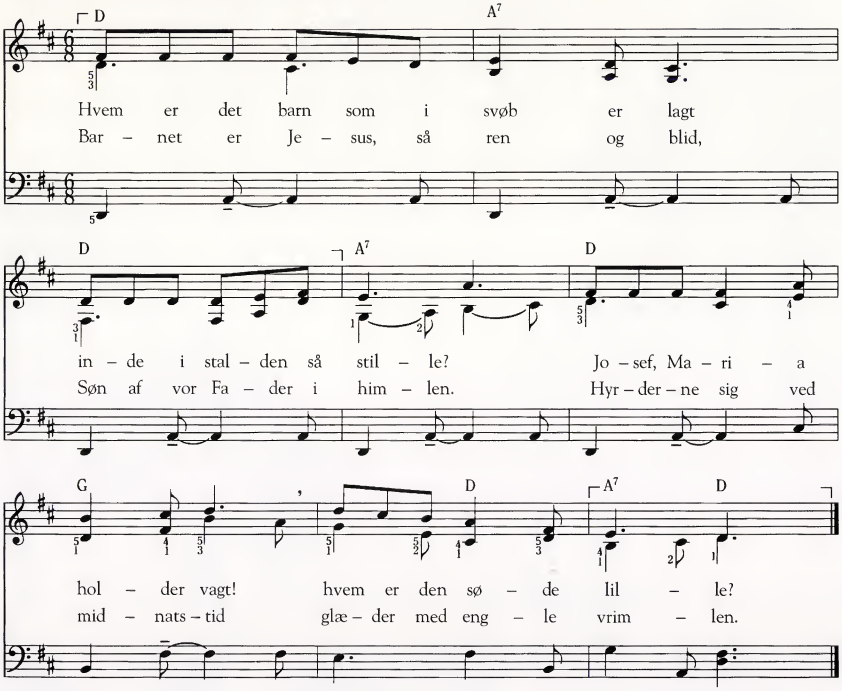

Tekst: Mabel Jones Gabbott, b. 1910, © 1976 LDS
Musik: Michael Finlinson Moody, b. 1941, © 1976 LDS
Lukas 2:12, 15-16

»IKKE PLADS

Lynette K Allen

»Jeg var fremmed, og I to jer af mig« (Matt 25:35).

Det var søndagen før jul. Straks jeg vågnede om morgenen, havde jeg på fornemmelsen, at det ikke ville blive en god dag. Til at begynde med var min hårbørste væk. Jeg mistænkte min treårige bror Jacob for at have taget den, og ganske rigtigt. Jeg fandt den mellem hans legetøj. »Mor,« beklagede jeg mig, »jeg træt af, at Jacob rører ved mine ting!«

Mor havde travlt med at bade babyen, og hun opførte sig, som om hun slet ikke hørte mig. »Anne,« sagde hun, »vi er nødt til at ændre vores planer for vores juleaktivitet i aften. Far har lige ringet fra kirken. Han fortalte at den nye familie, Hansen, stadig bor på motel. Han vil gerne invitere dem til middag og lade dem tilbringe aftenen her hos os. Der er intet, der minder mindre om jul, end det sted, hvor de bor.«

»Men, mor, det kan du ikke!« beklagede jeg. »Du ved, at jeg har planlagt dette i to måneder, og at det kun er for vores familie. Alle roller er besat.«

»Desuden,« fortsatte jeg højere og

I HERBERGET«

højere, »har de en masse små børn, som sikkert vil rode hele huset til.« Så begyndte jeg at græde.

Mor svøbte babyen i et håndklæde og vendte sig mod mig: »Anne, jeg vidste slet ikke, at det betød så meget for dig. Du skal ikke være ked af det. Jeg siger det bare til far, når vi kommer i kirke, og han fortæller familien Hansen, at det ikke kunne lade sig gøre.«

Under hele nadvermødet kiggede jeg på børnene i deres familie – drenge på to, tre og fire år – de klatrede hen over bænkene og kravlede hen over deres forældre. Bror og søster Hansen så ret trætte ud, efter de havde haft hver dreng udenfor fem gange. *Det er faktisk den bedste løsning, tænkte jeg ved mig selv. Jeg kan slet ikke forestille mig, hvad fire små drenge kan gøre ved mit værelse!*

Indtil Primary begyndte, følte jeg mig lettet. På vej ned ad gangen så jeg, at det var begyndt at sne udenfor. Det ville blive en perfekt familieaften.

Da jeg kom ind i min klasse, ville søster Madsen, min Lykkepige-lærer, gerne høre vores mening om, hvordan det var at være fremmede i en fremmed by, ligesom Maria og Josef var, da de kom til Betlehem. Det spørgsmål kunne vi alle svare på. Selv Mette Petersen, som næsten aldrig sagde noget, sagde: »Jeg tror bestemt, at de følte sig alene.«

Så spurgte søster Madsen os om, hvad vi troede, grunden var til, at værten i herberget ikke lod det stakkels, ensomme par bo i sit hus. Dette spørgsmål måtte vi virkelig tænke lidt over. Værten i herberget havde altid været en af de mindre vigtige personer i juleberetningen. Jeg havde aldrig tænkt på, at han havde følelser.

»Måske,« foreslog jeg, »havde han travlt med alle de andre gæster.«

Jette Poulsen troede, at værten måske havde tænkt, at dette par,

ILLUSTRERET AF TAIA MORLEY

som snart skulle føde et barn, ville være alt for besværlige. På det tidspunkt begyndte jeg at blive lidt utilpas.

»Han havde sikkert planlagt alt, sådan som han ville have det, og her kom så nogle mennesker, der ødelagde hans planer,« tilføjede min bedste veninde Rebekka. Lige med et var det ikke en juleberetning, der fandt sted for to tusind år siden. Det var noget, som skete i dag.

Mette Petersen gav mig dødsstødet – »Værten i herberget har misforstået det hele, ikke? De to vigtigste gæster i hele verden kom hjem til ham, og han ville ikke lade dem komme ind.«

»Tror I, piger,« sagde søster Madsen, »at *vi* nogensinde ville opføre os lige som værten i herberget? Bliver vi måske en smule selviske og lader være med at hjælpe nogen? Slå op i jeres bibel og lad os læse Mattæus 25:40. 'Og Kongen skal svare og sige til dem: Sandelig siger jeg eder: hvad I har gjort imod en af mine mindste brødre dér, har I gjort imod mig'«

Nu var mine øjne så fulde af tårer, at ordene så ud til at svømme hen over siden. Her var familien Hansen, som ikke havde et sted at bo, og jeg opførte mig som værten i herberget og ønskede ikke, at de generede mig. Jeg vidste, hvordan jeg ville være, hvis familien Hansen var Maria og Josef og Jesusbarnet, og jeg vidste, at min himmelske Fader ønskede, at jeg behandlede dem på samme måde.

Heldigvis bad søster Madsen ikke mig om at bede, fordi jeg havde det svært nok med at sluge en klump i halsen. Bagefter skyndte jeg mig ud af lokalet, så hurtigt jeg kunne, og gik ned ad gangen, hvor jeg så mine forældre. Jeg hørte min far sige til familien Hansen: »Vi er meget kede af det, men vores datter –«

Jeg tænkte slet ikke. Jeg for derhen og udbrød: »Der er plads i herberget!« og så rødmede jeg. Far så mine røde øjne og må have gættet, hvad der var sket, for han fortsatte bare: »Som jeg var ved at sige« – han lagde sin arm om mig – »har vores datter planlagt en særlig juleaktivitet til i aften, og jeg tror, at hun vil advare jer om, at I kommer til at deltage i den!« □

ILLUSTRERET AF SHAUNA MOONEY

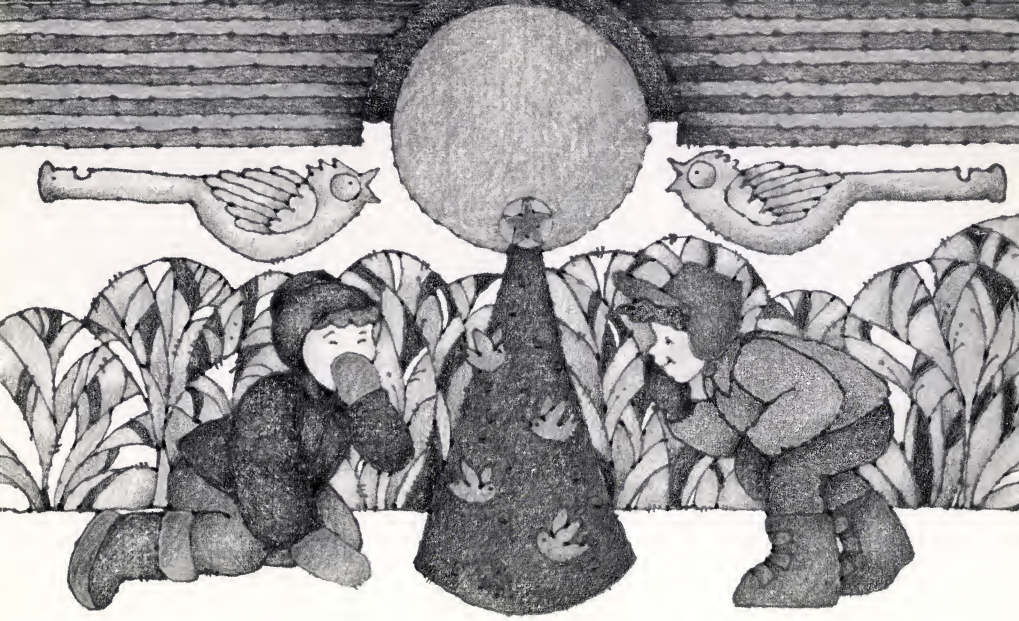

Tolv dage med gaver

Jeff Taylor

En jul besluttede mine venner og jeg os til hemmeligt at sørge for »Tolv dage med gaver« til en meget sød dame. Hun elskede små børn, passede børnehave-klassen i Primary og gav småkager til børn i kvarteret. Men hun var helt alene hjemme i julen.

Den 13. december gav vi hende et lille pyntet juletræ med små fugle på. Vi efterlod det uden for hendes dør og gemte os i buskene, så vi kunne se udtrykket i hendes ansigt, når hun så træet. Hun kiggede rundt, men kunne ikke se os. Vi ventede, indtil hun var gået ind igen, før vi løb hjem.

Den anden aften gav vi hende to sølvfarvede trillefløjter. Den tredje aften gav vi hende 4 liter æblesaft. Hver dag gav vi hende noget forskelligt, og hver dag kunne vi næsten ikke vente på at se de forskellige reaktioner fra hende. Nogle gange så hun bekymret ud, når hun åbnede døren, men hun blev altid glad over at finde noget.

En aften sneede det, og det var så koldt, at vi overvejede ikke at besøge hende. Men vi vidste, at hun ville blive skuffet – og det ville vi også være blevet. Vi klatrede over hegnet og gik hen mod fordøren. Jeg havde lige placeret en tallerken med småkager, havde ringet på klokken og var begyndt at løbe hen til mit skjulested, da jeg hørte, hendes dør blev åbnet. Jeg gled og faldt med hovedet først ind i buskene. Selv om sneen skjulte mig, var jeg stadig overrasket over, at hun ikke så mig. Jeg kunne ikke lade være med at grine på vej hjem.

De tolv dage med gaver var en speciel oplevelse for mine venner og mig. Senere hørte jeg hende sige, at den jul var en af de bedste, hun nogen sinde havde haft. □

PIGEN SOM VASKEDE

Fortalt af hendes tip-oldebarn, Nancy B. Fuller

I 1830'erne blev Mary Grimshaw og hendes familie døbt i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Familien immigrerede fra England til USA og slog sig ned i Nauvoo.

Mary fik opgaven at hjælpe Emma Smith, profeten Joseph Smiths kone, med at vaske hver uge. Mary og Emma arbejdede sammen i familien Smiths køkken.

»Jeg er så glad for, at du gerne vil hjælpe mig,« sagde Emma, da hun løftede et stort kar med vand op på komfuret af støbejern.

»Jeg er glad for at kunne hjælpe,« svarede Mary, mens hun lagde skjorter og kjoler i blød, så de kunne stå og småkoge.

Luften i køkkenet blev hurtigt varm og fugtig, og der lugtede af den stærke ludsæbe. Mary tørrede sved af panden. Hun dyppede en stor træske ned i vandet og trak en skjorte op. Så knælede hun ned ved en spand med sæbevand og skrubbede skjorten op og ned ad vaskebrættet. Når skjorten var skrubbet ren, gav Mary den til Emma.

Emma skyllede den først i et kar med koldt, rent vand og derefter i endnu et kar med rent vand. Det sidste kar havde nogle dråber blånelse i vandet for at gøre skjorterne hvidere.

Efter at hvert stykke tøj var vasket og skyllet, blev det rullet gennem en hånddrevet vridemaskine, som mindede om to kageruller føjet sammen med et håndsving for enden til at dreje dem. Vridemaskinen sad fast på en galvaniseret metaltønde. Når tøjet kom gennem vridemaskinen, blev vandet vredet ud og løb ned i tønden for at blive opbevaret og genbrugt. Derefter blev tøjet hængt pænt op på en tørresnor.

»Tak for hjælpen,« sagde Emma.

»Åh, det var sjovt. Jeg kan godt lide at have en undskyldning for at komme hjem til dig,« fortalte Mary hende.

Mary holdt af at hjælpe til på vaskedagene i profeten Joseph Smiths hjem. I fem år kom Mary trofast hver uge.

Så på en trist dag blev profeten Joseph Smith skudt og døde. Mary ville gerne gå hen og trøste Emma på en eller anden måde, så uden at sige det til nogen bestemt, udbrød hun: »Søster Emma har brug for mig nu mere end nogensinde.«

Da hun gik over til familien Smiths hjem, nettede hun på fletningerne, der hang på begge sider af hendes hoved, rettede på forklædet, der var bundet omkring hendes liv, og tvang sig til at smile.

Mary tænkte på, hvor anderledes dagen var. Selv luften var fuld af sorg og usikkerhed. Hun tænkte på sin fremtid og på Kirkens fremtid. Mary gik op på varandaen og bankede på døren.

Emma så bleg og ensom ud, og hendes øjne var røde og opsvulmede.

»Jeg er meget ked af det,« hørte Mary sig selv sige. »Vil du stadig gerne have, at jeg hjælper dig i dag?«

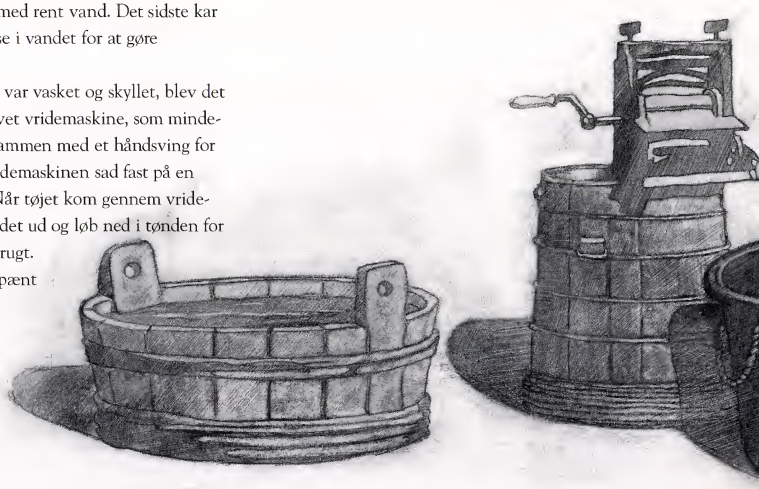

ILLUSTRERET AF ROBERT T. BARRETT

PROFETENS TØJ

»Ja,« svarede Emma. »Jeg håbede på, at du kom. Vær sød at gå ud i køkkenet og begynde.«

Da Mary begyndte at sortere tøjet, sprang hun uventet tilbage. Øverst i tøjbunken lå en skjorte. Venstre side var plettet af blod, og der var et lille hul svedent af krudt. Synet fik Mary til at føle sig svag. Hun faldt på knæ og græd ukontrolleret.

Da dagen var forbi, skrev Mary i sin dagbog: »I dag vaskede jeg skjorten, som profeten Joseph Smith bar, da han blev skudt.«

Marys tro på evangeliet tog til. Hun opretholdt Brigham Young som den nye profet. Senere krydsede hun sletterne sammen med de andre pionerer, og hun slog sig ned i Smithfield i Utah. □

Giv dig selv væk

»Tjen hverandre i kærlighed« (Gal. 5:13).

Laurel Rohlfing

Hvilken gave kan du give til jul i år, som fortæller andre, at du elsker dem og er interesseret i dem? Hvilken gave kan du give dem, som vil blive husket meget længe? Hvilken gave kan du give, som er meget mere værd end alt, hvad du kan købe i en butik?
Svaret er – DIG SELV!

En gave af dig selv er en gave, hvor du tjener andre. Det er en af de bedste gaver, du kan give, og den koster ingen penge! Når du tjener andre, giver du noget, som du er den eneste, der kan give. Du giver af dig selv!

Jesus gav af sig selv ved at tjene andre. Han gav ikke gaver, som kostede penge. Han velsignede de syge, så de blev raske, de blinde kom til at se, de lamme kunne gå, og de, der var kede af det, blev glade.

For at give af dig selv kan du give noget af din kærlighed, din tid og dine talenter til andre. Du kan tjene dine forældre ved glad at gøre dine pligter og ved at hjælpe dine brødre og søstre. Du kan tjene i kirken ved at hjælpe med at holde bygningen og grunden pæn og ordentlig. Du kan tjene de fattige og trængende i din by ved at indsamle mad, tøj eller andet, som de har brug for. En ensom eller syg vil måske blive glad for et besøg, et brev eller en hjemmelavet gave. Du kan tjene missionærerne ved at skrive dit vidnesbyrd i en Mormons Bog.

Kong Benjamin fortalte sit folk, »at når I er i jeres medmenneskers tjeneste, tjener I blot Gud« (Mosiah 2:17). Når du hjælper andre, hjælper du også dig selv. Så hvis du vil have en meget tilfredsstillende jul, så giv af dig selv i andres tjeneste!

Instruktioner

I næste kolonne er der en liste med dem, som du måske vil give en gave til denne jul. Tænk på, hvordan du kan tjene hver enkelt, og skriv det ned på linien ud for navnet.

Gaveliste

Mor: _____
Far: _____
Brødre: _____
Søstre: _____
Bedsteforældre: _____
Venner: _____
Leder eller lærer i Kirken: _____
Missionær: _____
Min by: _____
Mit ward/gren: _____
En, der er i vanskeligheder: _____
En, der er ensom: _____
En, der er fattig: _____
En, der er syg: _____

Forslag til fællestid

1. Fortæl om begivenheder i Frelserens liv og lad børnene finde ud af, hvordan han tjente andre.

2. Fortæl nogle beretninger fra skrifterne om personer, der gav af sig selv ved at tjene (den gode samaritaner, kong Benjamin, Ester osv.)

3. Lad børnene lave deres egen liste over måder, hvorpå de kan tjene, og beskriv derefter for hinanden, hvorfor disse gaver måske er mere værdifulde end dem, vi kan købe.

4. Planlæg et tjenesteprojekt for din klasse eller for hele Primary.

5. Anbring nogle ting i en kurv eller beholder, der viser måder, hvorpå børn kan tjene andre, og lad de mindre børn gætte, hvad hver ting repræsenterer.

Eksempler: Skuffejern – havearbejde; tallerken – dække bord; bog – læse for andre. Børn kan optræde og vise, hvordan de kan tjene andre.

6. Lav et enkelt juletableau til hvert barn. Når børnene udfører en handling, hvorved de tjener andre, kan de farvelægge eller lime noget på billedet, indtil tableauet er færdigt. □

ILLUSTRERET AF SHAUNA MOONEY

Hav »en stadig større rigdom på kærlighed til hverandre« (1 Tes. 3:12).

SIG F

Berverly Webecke Ahlstrom

I julen fik bedstemor og bedstefar besøg af Christina, Rasmus, Gert, mor og far. Børnene var med til at pynte stalden ligesom den, hvor Jesusbarnet blev født. De sang julesange og åbnede gaver.

Nogle dage efter jul sagde far: »Nu er det tid til at tage hjem.«

Bedstefar og bedstemor blev kede af det.

»Mor,« sagde Christina, »hvorfor er bedstefar og bedstemor så kede af det?«

»Fordi de vil savne os, når vi er rejst.«

Christina ledte efter bedstemor, som hjalp Gert med at pakke sit tøj.

»Bedstemor,« sagde Christina, »vil du være glad, hvis jeg efterlader noget af mit legetøj? Du kan lege med det, indtil vi kommer igen.«

»Tak, skat,« sagde bedstemor, »jeg vil savne *dig* og ikke dit legetøj.« Hun gav Christina et stort knus.

Christina spekulerede på, hvordan hun kunne gøre bedstemor og bedstefar lykkelige. Pludselig huskede hun, hvor glad far var, når mor lagde sedler i hans madpakke. Hun løb hen og hviskede det til Gert og Rasmus, og hun gav dem hver nogle stykker papir. Rasmus sad på gulvet og skrev og skrev og skrev. Gert tegnede, fordi han var for lille til at skrive.

»Mor,« sagde Christina, »hvordan staver man til elsker?«

»E-l-s-k-e-r,« fortalte mor hende.

ILLUSTRERET AF SHAUNA MOONEY

ARVEL

Da Christina var færdig med at skrive, listede hun ind i stuen. Hun gemte en af sine sedler på bedstefars stol. Hun lagde en anden seddel i klaverbænken. Hun lagde endda to sedler i bedstefars hjemmesko under sofaen. Så listede hun stille ud.

Rasmus ventede ude i gangen, indtil bedstemor gik ud af køkkenet. Så skyndte Rasmus sig ind og lagde en seddel i dåsen med kiks. Han lagde en seddel ovenpå gaflerne og en i en forklædelomme. Han lagde også sedler i køleskabet og i spisekammeret.

Imens var Gert i bedstemors og bedstefars soveværelse. Han lagde alle sine sedler med tegninger under deres puder, så de ville finde dem, når de gik i seng.

Kort efter gav far og mor alle børnene overtøj på. »Kys bedstemor og bedstefar farvel og hop ind i bilen!« sagde far.

Bedstefar blev ved med at sige: »Jeg vil savne jer allesammen. Jeg vil virkelig savne jer!« Han så ud, som om han allerede savnede dem, og de var slet ikke kørt endnu!

Bedstemor kyssede alle børnene og også mor og far. »Husk nu at skrive til mig,« sagde hun til dem.

Christina, Rasmus og Gert begyndte at fnise.

»Hvad er det, der er sjovt?« spurgte bedstemor.

»Det finder du ud af,« fortalte Christina hende med et kæmpesmil. »Vi har gemt sedler til jer over hele huset.« □

JULEPYNT

Corliss Clayton

ILLUSTRERET AF DICK BROWN

JULEPOSE

For at lave en julepose har du brug for: En lille papirspose, saks, hvidt papir, blyant, filtpenne eller farver samt farvet silkepapir eller indpakningspapir.

1. Klip toppen af posen som ét af de to forslag herover uden at åbne posen.

2. Overfør et af mønstrene på denne side til hvidt papir og klip det ud. Kopier det overførte mønster på forsiden af posen og klip forsigtigt mønsteret ud af posen.

3. Pynt forsiden af posen med filtpen eller farver og kom derefter det farvede silkepapir eller indpakningspapir indvendigt i posen, således at papiret er synligt gennem den bortklippede del af posen.

4. Brug din julepose som indpakning til en gave eller til at bringe noget lækkert til venner i juleferien.

PAPIRGUIRLANDE

For at lave en papirguirlande har du brug for: Hvidt papir, en blyant, farvet papir, saks, lim og filtpenne eller farver.

1. Kopier et af guirlandemønstrene på denne side. Klip det ud. Klip en strimmel papir, der er mindst lige så høj som mønstret. Overfør mønstret til den ene ende af strimlen. Fold derefter hele strimlen som en harmonika.

2. Klip langs mønstret. Klip ikke, hvor der er en stiplet linie.

3. Man kan lave en lang guirlande ved at klippe nogle kristtjørnblade eller sløjfer ud af grønt eller rødt karton ved hjælp af vedlagte mønstre. Tegn røde bær på kristtjørnen med en filtpen eller farve. Lim kanten af to guirlander bag på kristtjørnen eller sløjfen (se illustrationen), og lad det tørre. Du kan både lave lange guirlande med ét mønster eller ved at skifte mellem mønstrene. □

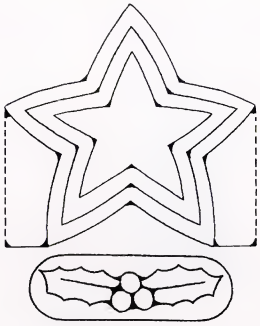

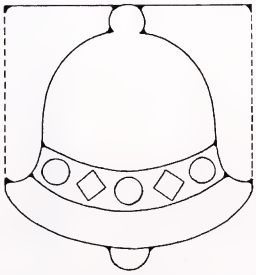

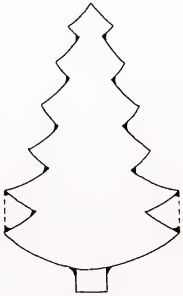

VOKSE SIG STÆRK SAMMEN

Da en kvinde besøgte Sequoia National Park i det vestlige USA, blev hun forbløffet over at høre, at de amerikanske kæmpefyrretræer ikke har rødder, der går dybt ned i jorden. Hvordan er det muligt, spurgte hun, at de store og tunge træer kan undgå at falde, når der kommer kraftige vindstød? Guiden svarede, at træerne vokser tæt sammen. Deres rødder er, selv om de er nær overfladen, viklet ind i rødderne fra de andre træer. Et træ, der stod alene, kunne falde. Men de sammenhængende træer i en skov støtter hinanden.

Hjælpeforeningen velsigner os på tilsvarende måde. Søstre, der mødes og taler sammen, kan modstå livets storme ved at sammenføje deres stærke sider og styrke hinanden.

Ruts Bog fortæller om Naomi og hendes svigerdatter, Rut, som støttede hende i modgangens time (se Rut 4:13-15). Moderne kvinder, som os, kan også støtte hinanden. Vi kan le, studere, synge, arbejde og bede sammen. Ikke alene hører vi sammen med kvinderne i vores egen familie, men også med søstrene i vore ward og grene og i et verdensomspændende søsterskab.

Hvordan har venskabet i Hjælpeforeningen velsignet dig?

MANGFOLDIGHED HOS SØSTRE

Jesus sagde: »Dersom I ikke er ét, er I ikke mine« (L&P 38:27). Forskel i alder, race, sprog eller kultur er ikke

ILLUSTRERET AF RON PETERSON

virkelige forhindringer for søsterskab, når viljen til at tjene, ønsket om at lære og kærlighedens sprog opfylder vores hjerter.

I Abidjan i Elfenbenskysten hilser medlemmerne på hinanden med varme håndtryk og omfavnelser. De repræsenterer tre racer og er født i seks forskellige lande med lige så mange modersmål.

En kvinde fra Ghana dirigerer i Hjælpeforeningen efter den franske salmebog. En nyomvendt fra Tyskland underviser. En søster fra Hawaii af japansk afstamning er sekretær i Hjælpeforeningen. Ved hjemkundskabsmødet underviser en søster fra Zaire og en søster fra Elfenbenskysten de andre unge mødre i ernæring og barnepleje. Derefter demonstrer søstre opskrifter fra deres lande og landsbyer, nogle sidder på hug ved et kulfyret fyrfad, andre står ved en ovn. Alle underviser hinanden.

Ånden fra denne grens Hjælpeforenings oprindelige ti-tolv medlemmer har bredt sig til andre kvinder; nu kalder flere end 100 kvinder i denne afrikanske by sig for søstre og deles om evangeliets skatte.

Mangfoldighed gentages i hjælpeforeningsgrupper over hele verden.

Hvornår har du følt et bånd af søsterskab med nogen, som virkede meget anderledes end dig selv?

STØT HINANDEN

Lige så forskellige vi er hver for sig, har vi kvinder fælles behov og mål. I yderste konsekvens trækker vi vores fælles styrke fra Frelseren og hans »levende vand« (se Joh. 4:5-14).

Når vi studerer sammen, udveksler vi ideer og erfaringer om, hvordan vi efterlever evangeliets principper. Det er gennem denne udveksling, at »alle (kan) blive opbygget gennem hinanden, og alle må have lige lejlighed« (L&P 88:122).

Vi kan virke sammen med barmhjertighed. Mary Young fra Sumner i Washington siger: »Vi behøver ikke dømme hinanden. Jeg behøver ikke at sammenligne min familie, mit hus eller mine daglige præstationer med nogen andens. Jeg ønsker, at vi alle ganske enkelt er glade for hinanden, i stand til at elske hinanden og derved tjene hinanden.«

Hvordan kan vi udvikle os, så vi nyder mangfoldigheden blandt kvinderne omkring os? □

VÆRDIEN AF SLØRET

Bruce C. Hafen

Der er nogle ting – ved os selv, og ved guddommelighed – som vi kun kan lære ved på egen hånd at udvikle færdigheder.

Hvorfor mon Gud har valgt at trække et slør mellem vores verden på jorden og hans verden i evighederne? Det kan virke forvirrende. Sløret forhindrer os ikke alene i at huske vores førjordiske fortid, det skjuler også Gud, hans engle og deres aktiviteter for vores blik.

Efter opstandelsen mødte Frelseren to af sine disciple på vejen til Emmaus. De genkendte ham ikke, da han talte med dem. Da de fortalte ham om Jesus fra Nazaret, som de »havde håbet« skulle forløse Israel (læg mærke til de sagde det i datid), forstod Jesus, at de ikke havde fattet betydningen af hans mission på jorden. Han sagde: »Åh, hvor I er uforstandige og tungnemme til at tro på alt det, profeterne har talt!«

En blind med en hvid stok vænner sig til at »se« med den. Hvad stokken fortæller ham, kan den blinde ikke fuldt ud beskrive for nogen anden.

FOTO: DEREK SMITH, JESUS OG DISCIPLENE PÅ VEJ TIL EMMAUS AF GUSTAVE DORE

Og han »gik ud fra Moses og udlagde for dem, hvad der i alle skrifterne handlede om ham« (se Luk. 24:13-31).

Jesus fortalte dem ikke, hvem han var. Han underviste dem ud fra de samme skriftsteder, som han havde benyttet, da han var i kødet. Først senere genkendte de ham.

Hvorfor sagde han det ikke til dem noget før? Han kunne have afsløret, at han var opstanden meget tydeligere og meget hurtigere.

Et andet sted i Lukas læser vi lignelsen om tiggeren Lazarus og den rige mand, som begge døde omtrent samtidig. Det, den rige mand forstod på den anden side af sløret, fik ham til at bønfalde fader Abraham om at sende Lazarus tilbage for at forkynde omvendelse for den rige mands familie, som stadig levede. Men Abraham svarede: »'De har Moses og profeterne, dem kan de høre!'

Han sagde: 'Nej, fader Abraham! men kom der en til dem fra de døde, så ville de omvende sig'« (Luk. 16:29-31).

Hvorfor ikke?

I det første kapitel i Johannes læser vi om Ordet, som var verdens liv og lys, et lys, der »skinner i mørket, og mørket begreb det ikke« (Joh. 1:5, 1871). Kristus kom ind i verden, men verden kendte ham ikke, og hans eget folk modtog ham ikke. Hvorfor gav Herren ikke sig tydeligere til kende for folket? Han kom så stille.

Hvis det er så vigtigt, at vi kender ham i dag, hvorfor sender Herren så ikke en stor vogn trukket af flyvende hvide heste hen over himlen hver dag ved middagstid? Vognen kunne standse lige over jorden, og en stemme fra himlen kunne sige: »Og nu følger et budskab fra vor Skaber.«

Hvorfor har Herren valgt ikke at gøre noget i denne stil?

Tænk også over lignelsen med den fortabte søn. En ung mand kom til sin far og bad om sin arv. Da han havde fået den udbetalt, rejste han bort og fik nogle dyrekøbte erfaringer (se Luk. 15:11-32). Faderen må have vidst, hvilke ulykker sønnen var på vej ud i. Var der ikke en måde, hvorpå faderen kunne have fortalt sønnen, hvad han ville komme ud for, uden at risikere at miste ham?

Det må bestemt have været sket for vor Fader i den førjordiske tilværelse, da han overvejede planen om handlefrihed her på jorden. Han elskede sine børn højt. Hvorfor var han alligevel villig til at risikere, at mange ikke kom tilbage? Havde han ikke magt til at påvirke os på en eller anden mirakuløs måde, så vi kunne undgå faren og alle ville være i stand til at leve hos ham i det celestiale rige?

Et vers i Brevet til Hebræerne viser tydeligt, at selv Frelseren måtte lære mange af livets lektier på den svære måde – gennem erfaringer. Han opsendte »med høje råb og tårer ... bønner og nødråb til ham, der kunne frelse ham fra døden ...

Skønt han var Søn, lærte han lydighed af det, han led, og da han havde nået fuldendelsen, blev han ophav til evig frelse for alle, som er lydige mod ham« (Hebr. 5:7-9).

Derefter følger de betydningsfulde sætninger, hvori Paulus taler om behovet for kun at give os den viden, vi kan tage til os og forstå fuldt ud: »Det er kommet så vidt med jer, at I trænger til mælk og ikke til fast føde.

Thi enhver, der endnu får mælk, forstår ikke rigtig tale, da han endnu kun er spæd; men den faste føde er for de fuldvoksne, for dem, som *gennem brugen* har fået sanserne *opøvet* til at skelne mellem godt og ondt« (Hebr. 5:12-14; fremhævelse tilføjet).

Frelse er både en proces og et mål. Processen indebærer vækst, udvikling og forandring.

Altså må vi i livet på jorden opnå færdigheder og evner, og ikke blot indsamle informationer.

DETALJE FRA SMERTEN I HAVEN AF GUSTAVE DORE

Hvorfor ikke tvinge mennesker til at være retfærdige? Hvorfor er erfaring så afgørende, at det er værd at risikere, at vi ikke kommer tilbage? Hvorfor er det nødvendigt, at vi, som er vant til mælk, må opøve vore sanser »gennem brugen« for at være rede til kød?

Frelse er både en proces og et mål. Processen indebærer vækst, udvikling og forandring fra vores side – i tillæg til Herren, Jesu Kristi frelsende nåde. Altså må vi i livet på jorden opnå færdigheder og evner, og ikke blot indsamle informationer. Der er noget ved det at tvinge mennesker til at være retfærdige, som strider mod, eller som tilmed forhindrer den proces, som retfærdighed i frie omgivelser er beregnet på at muliggøre. Retfærdig levevis får noget til at ske i mennesker.

LÆR GUDDOMMELIGE FÆRDIGHEDER

Der er to former for viden. Den ene involverer rationelle processer som indsamling af oplysninger og indlæring. Den anden form for viden vil jeg kalde udvikling af færdigheder – at lære, hvordan man spiller på klaver, svømmer, skiller en bilmotor ad, lære at synge, danse eller tænke. Processen med at udvikle en Kristuslignende personlighed er mere et spørgsmål om at erhverve færdigheder og guddommelige egenskaber end et spørgsmål om at lære kendsgerninger og tal udenad. Og det er ikke muligt for os at lære disse guddommelige færdigheder, medmindre vi *deltager* i processen. Vi bør ikke forvente, at det er anderledes. Hvilken musikpædagog kan undervise andre i at spille, hvis de ikke vil øve? Hvilken træner kan gøre en sportsudøver bedre uden at overvåge dennes forsøg og fejl i utallige træningstimer?

Forestil jer en musikskole med en revolutionerende metode, hvor klavereleverne ikke behøvede at øve sig. Skolen underviser i alle de elementære færdigheder på et rent teoretisk plan; beskriver detaljeret, hvordan fingrene skal bevæges; behandler musikteori og –historie indgående; underviser grundigt i at læse noder. Eleverne lærer alle de bedste bøger udenad, der er skrevet om, hvordan man spiller på klaver. Kurset varer i fire år. Eleverne får hvert et projekt, som fx at lære musikken udenad i en vanskelig klaverkoncert. De vil kunne lukke øjnene og noderne for både klaver og orkester vil stå tydeligt for deres indre øje. De kan fortælle jer alt om stykket.

Hvad tror I, der vil ske, når de første demittender fra »Gør det uden at øve-klaverkurset« debuterer på scenen i en koncertsal sammen med et orkester?

Ikke noget særligt! Hvorfor ikke?

Selv om »tankevirksomhed« er et afgørende element i enhver form for indlæring, kan nogle ting kun indlæres ved at man øver sig.

FØLG MESTEREN

I en betydningsfuld bog om begrebet viden påpeger en videnskabsmand ved navn Michael Polanyi, at tilegnelsen af færdigheder er en selvstændig form for viden. Polanyi mener, at vi kun kan lære en færdighed ved at efterligne den dygtige anvendelse hos en, som allerede mestrer færdigheden – selv når læreren, som vi efterligner, ikke selv kan beskrive og måle hver eneste detalje af sin kunnen. Der er en tæt sammenhæng mellem denne idé og det centrale begreb i evangeliet, at den højeste form for efterlevelse af evangeliet er at kende Frelseren personligt

JESUS BEDER I HAVEN AF GUSTAVE DORE

Selv Herren kan ikke lære os at være lig ham, medmindre vi tager del i processen.

Det ville svare til, at vi kunne lære at spille klaver ved blot at lytte og se på.

og følge hans eksempel – en metode, der langt overgår det at følge specifikke befalinger og detaljerede lærdomme.

Selv om Polanyi ikke skriver om religion, så kan hans begreb også anvendes på religiøs viden: »At lære ved eksempel er at underkaste sig autoritet. Du følger din mester, fordi du stoler på hans måde at gøre tingene på, selv når du ikke kan analysere eller i detaljer gøre rede for dens effektivitet. Ved at følge mesteren og efterligne hans bevægelser og med hans eksempel synligt, vil lærlingen ubevidst tilegne sig fagets regler – også dem, mesteren ikke selv er bevidst. Disse skjulte regler kan kun tilegnes af en person, som ukritisk kaster sig ud i at efterligne en anden. Et samfund, som ønsker at bevare et reservoir af personlig viden må underkaste sig traditioner« (*Personal Knowledge*, New York: Harper and Row, 1964, s. 53).

SKEPTIKERNES VILDFARELSE

De fleste har kendt mennesker, som ikke ville efterprøve, om evangeliet var sandt, fordi de ikke er villige til at følge evangeliets befalinger. Vi bønfalder skeptikeren om at prøve at efterleve evangeliet og selv se, hvad der sker. Men skeptikeren ønsker at få beviset først, før han vil forpligte sig til noget, der for ham virker som en begrænsning af hans frihed. Men det er i virkeligheden hans egen tvivl, der umuliggør, at evangeliet kan bære frugt i ham, for medmindre han efterlever evangeliets principper – og mister sig selv i det – kan han aldrig finde det bevis, han kræver.

Indtil en person, som forsøger at erhverve sig en færdighed, er villig til at engagere sig fuldt ud og uigenkaldeligt, er der meget, han ikke kan lære. Polanyi beskriver, hvordan en blind med en hvid stok vænner sig til at »se« med den. Hvad stokken fortæller ham, kan den blinde ikke fuldt ud beskrive for nogen anden. De, som ikke er blinde – men blot lukker øjnene for at forestille sig, hvordan det er – er ikke tilstrækkeligt motiverede til at lære, hvad stokken kan fortælle dem om verden. Hvorfor ikke? Fordi de ikke behøver at vide det. Medmindre du er blind, behøver du ikke at vide det.

For at fortsætte sammenligningen kan den blinde sige, at han helst ikke vil risikere at blive kørt ned af en bil og foretrækker derfor at blive hjemme. Alt, hvad hans lærer kan sige, er: »Hvis du ønsker den frihed, som din stok kan give dig, må du løbe den risiko. Jeg kan ikke lære dig, hvordan du bruger stokken, medmindre du går igang og lærer gennem erfaringer. Jeg vil stå ved siden af dig og tale med dig. Jeg vil fortælle dig alt, hvad jeg ved, men hvis du ikke selv vil, er der intet, jeg kan gøre for dig.«

På en eller anden måde må den blinde overbevises om, at det er indsatsen og risikoen værd at gennemgå pinen ved at øve sig med stokken – et skridt ad gangen med alle de fejl, der uundgåeligt kommer, når man øver sig. At øve sig er ikke blot en stadig gentagelse, men det er en proces med forandring og udvikling, der opnås ved en gentagen mental indsats i den hensigt at lære en bestemt færdighed for at opnå et bestemt mål.

Hvordan overbeviser man andre om sådan noget? Vore skeptiske venner siger måske: »Hvad er så vidunderligt ved det celestiale rige? Forklar mig det, så jeg kan forstå det, og så vil jeg måske finde mig i alle befalingerne, løbe risikoen, følge Mesteren og udholde alle gentagelserne og rutinen. Men først ønsker jeg, at du beviser for mig, at det til sidst vil være det hele værd.«

DETALJE FRA »MØRKET VED KORSFÆSTELSEN« AF GUSTAVE DORÉ

Vi er ikke i stand til udelukkende ved egen indsats at udvikle egenskaberne ved Kristuslignende fuldkommenhed – selv om vi fuldt ud deltager i de lærerige muligheder, livet på jorden tilvejebringer. Vi må gøre alt i vores magt, men den endelige opnåelse af celestial kapacitet opnås i sidste ende som en guddommelig gave.

Og hvad kan vi svare? Menneskers hjerne kan på ingen måde, opstanden eller ej, formidle til andre, hvordan der er. Vi ved ikke, hvorfor det er sådan. Det ligger i vores virkeligheds og i universets natur. Vi kan kun udvise tillid og forsøge. Der vil ske noget med dem, der forsøger, og så vil de vide. Men når de forsøger at forklare det for andre, vil den lyttende sikkert ikke fuldt ud forstå, hvad de taler om.

Livet her på jorden giver os mulighed for at udvikle de færdigheder, evner og guddommelige egenskaber, som vi skal besidde for at leve i det celestiale rige. Når min 9-årige søn siger, at han vil køre bilen, må jeg forklare ham, at hvis han kører ud på motorvejen, vil han være farlig. Han vil måske slå sig selv ihjel og mange andre samtidig. Han har endnu ikke evnen til at bruge den frihed, som motorvejen tilbyder.

Indtil han udvikler denne evne – færdighed, dømmekraft og modenhed – vil kørsel på motorvej slå ham ihjel. Det samme ville gælde for os, hvis vi for tidligt blev præsenteret for friheden – og ansvaret – ved at leve i et rige, der styres af celestiale love.

Ansvar kan befri os eller knuse os afhængigt af, hvor forberedt vi er på at modtage dette ansvar.

Lære & Pagter lærer os, at »alt, hvad vi i dette liv opnår på intelligensens område, skal følge med os i opstandelsen« (L&P 130:18). »Intelligensens område« kan henvise til kendsgerninger, information eller viden om befalinger og lærdomme, men det kan også henvise til Kristuslignende evner og færdigheder – selvkontrol, lydighed, barmhjertighed, tålmodighed, uselviskhed og andre dyder.

Hvorfor ville vi måske blive »fordømt« eller standset, hvis sløret blev trukket til side for tidligt? Vi ville standse vore fremskridt i udviklingen af de celestiale egenskaber. Selv om en vogn fløj hen over himlen hver dag, ville vi ikke lære ret meget om Gud og Jesus Kristus, som han har sendt (se Joh. 17:3). »Evigt liv« beskriver ikke længden af dette liv, men en livskvalitet. Det indebærer en langsigtet, vanskelig og gradvis udvikling af evnen til at leve, som Kristus gør. Når vi begynder at leve, som han gør, så vil vi begynde at lære ham at kende.

Tænk på præsentationen af Satans plan i den førjordiske tilværelse: »Jeg vil forløse hele menneskeheden, så ikke en eneste sjæl skal fortabes, og jeg vil visselig gøre det. Giv mig derfor din ære« (Moses 4:1). Vi siger normalt, at problemet med Satans plan var, at han »søgte at tilintetgøre menneskets handlefrihed, som jeg, Gud, Herren, havde givet ham« (Moses 4:3).

NØDVENDIGHEDEN AF HANDLEFRIHED

Hvorfor er handlefrihed så betydningsfuld?

Uden handlefrihed kan vi ikke udvikle de færdigheder og egenskaber, der er afgørende for den udvikling, vi må gennemgå for at vende tilbage til Guds nærhed. Det er ganske enkelt umuligt. En hest kan føres til vandet, men kan ikke tvinges til at drikke. Et barn kan få en bog, men barnet vil aldrig lære at læse, hvis det ikke frivilligt gør en indsats for at lære det. Satans plan ville ikke have virket. Hans garanti for, at ikke en sjæl ville gå tabt, uanset vores valg, var som de fleste af hans garantier – en løgn!

Disse tanker angiver nogle årsager til, hvorfor frivillig handling og frihed til at stille spørgsmål er af afgørende betydning for udviklingen af en religiøs karakter, ligesom

de er afgørende for intellektuel udvikling. Forestillingen om, at frelse involverer en proces med udvikling af færdigheder, kan også bidrage til, at vi forstår, hvorfor der er et sløre. Vi behøver ikke blive utålmodige over, at tingene er, som de er; i stedet burde vi være taknemmelige. Disse omstændigheder viser os, at tro, omvendelse og det at kende Gud er processer og handlingsforløb. Disse processer og handlingsforløb forstår vi ikke blot ved at definere dem, men også ved at gennemleve dem. Gud er en stor lærer, og han kender de mønstre og principper, som vi må følge for at udvikle guddommelige evner. Han kan undervise os i disse ting – han har magt dertil – men kun, hvis vi engagerer os i processen.

Hvis vi insisterer på at få en medalje eller belønning som bevis på, at vi lærer det rette, eller hvis vi insisterer på at kunne forklare alle andre, hvordan evangeliet virker, og hvorfor det virker – selv om Gud selv ikke kan forklare det til vores begrænsede forståelse, før vi har udviklet evnen til at forstå det – så har vi ikke fundet ud af, hvad Jesu Kristi evangelium handler om. Vi vil stadig fare rundt som åndelige halvvoksne, der prøver på at beherske detaljerne i en lavere lov.

Det centrale i vores religion kan ikke fuldt ud måles. Vi kan ikke fuldt ud forstå det, medmindre vi gennemlever det. Men der er ingen grund til at ringeagte det. Det, der betyder mest for os, kan heller ikke fuldt ud måles eller præciseres – vores kærlighed til familien, vore vidnesbyrd, vores taknemmelighed over for Gud. At begrænse disse ting til noget, vi kan kommunikere fuldt ud til andre, vil måske være at forringe disse tings hellighed. Ligesom skønhed og glæde er disse ting alt for vigtige til at være målbare.

Selv om værdien af at lære gennem erfaringer er stor, betyder det selvfølgelig ikke, at vi selv må begå hver eneste menneskelig fejl for at lære livets lektier. Vi kan levende og varigt lære af andres oplevelser, ved at vi ser de gode og dårlige konsekvenser af de valg, som de træffer. Overalt i verden i dag er der beviser for, at »ugudelighed har aldrig været lykke«« (Alma 41:10).

Desuden er vi ikke i stand til udelukkende ved vores egen indsats at udvikle egenskaberne ved en Kristuslignende fuldkommenhed – selv om vi fuldt ud deltager i de lærerige muligheder, livet på jorden tilvejebringer. Vi må gøre alt hvad der står i vores magt, men den endelige opnåelse af celestial kapacitet opnås i sidste ende som en guddommelig gave. »Thi vi ved, at trods alt, hvad vi formår at gøre, så er det dog af nåde, at vi er frelst« (2 Nephi 25:23). »Ja, kom til Kristus og bliv fuldkommen i ham ... at I gennem hans nåde kan blive fuldkomne i Kristus« (Moroni 10:32).

Frelserens forsoning kan ikke alene kompensere for vore synder, men også for vore mangler. Det siger noget væsentligt om betydningen af vores egen indsats – ikke kun fordi det minder os om Kristi mission, men også fordi det forsikrer os om, at vores egne forsøg ikke er vores eneste ressource i vores søgen efter forståelse, efter en mening og efter en guddommelig natur.

Der er et sløre mellem vores verden på jorden og Guds verden i evighederne. Det kan til tider blive meget tyndt, men for de fleste er sløret der stadig, for Gud har placeret det der som en hjælp for os til at lære, hvordan vi må leve, og hvad vi må blive for at leve hos ham en dag. □

Bruce C. Hafen er prorektor på Brigham Young University.

JESU FØDSEL

Krybbetableauer fra hele verden fejrer Kristi fødsel og afspejler deres ophavsmænds kultur og traditioner. Til venstre: *Puebloindianerne fra Santa Clara i New Mexico former ler og brænder det derefter for at opnå den enestående sorte farve. En bjørn, hendes unge og en bisonokse ser på, mens tre »vise indianere« bringer gaver af majs til Kristusbarnet. En indianerhøvding sidder med krydsede ben og en fjer i hånden, som symbol på øjeblikkets hellighed.* Herunder: *Når lysene i denne tyske julekarrusel tændes, får varmen vindmøllen til at dreje rundt, hvorved etagerne drejer rundt. Hver figur er skåret ud af træ og håndmalet.*

FOTO: STEVE BUNDERSON

Herover: *Dette italienske krybbetableau er arrangeret som første akt i en opera. Scenen – en kopi af en gammel romersk ruin – og figurerne er af gummi og malet, så de ser realistiske ud. Englens banner erklærer begejstret: »Gloria!« Figurerne ser ud til at ville bryde ud i sang for at forkynde deres glæde over miraklet, der sker for deres øjne.* Til venstre: *I denne tyske opstilling er Maria og Josef klædt i folkedragt fra Bamberg i Bayern.* Modsatte side: *Dette krybbetableau fra Kenya i Afrika af keramik er håndmalet med naturfarver. Tøjet er typisk for Kenya og er håndvævet med farvet garn. En af vismændene ledsages af en elefant. En zebra knæler i nærheden af stalden.*

Øverst: *Lerfigurer fra Guatemala er penslet med en hvid farve, der skaber en fornemmelse af guddommelighed.*
Herover: *Personerne i denne opstilling fra Bolivia er fremstillet af stof udstoppet med bomuld; de bærer traditionelle bolivianske dragter. Lamaer står sammen med fårene i stalden.*
Modsatte side: *Juan Hernandez, en kunsthåndværker fra Oaxaca i Mexico, har udskåret og malet dette krybbetableau. Maria og Josef bærer folkedragter. Stjernen i englens hånd kendes kun fra Oaxaca – ingen andre kunsthåndværkere viser stjernen på denne måde.* □

(Krybbetableauer i denne artikel er venligst stillet til rådighed af Jeffrey O. Johnson, Juanita Sadler, Steve og Harilla Wright, Nauvoo Restoration, Inc. samt Kirkens museum for de sidste dages helliges kunst og historie).

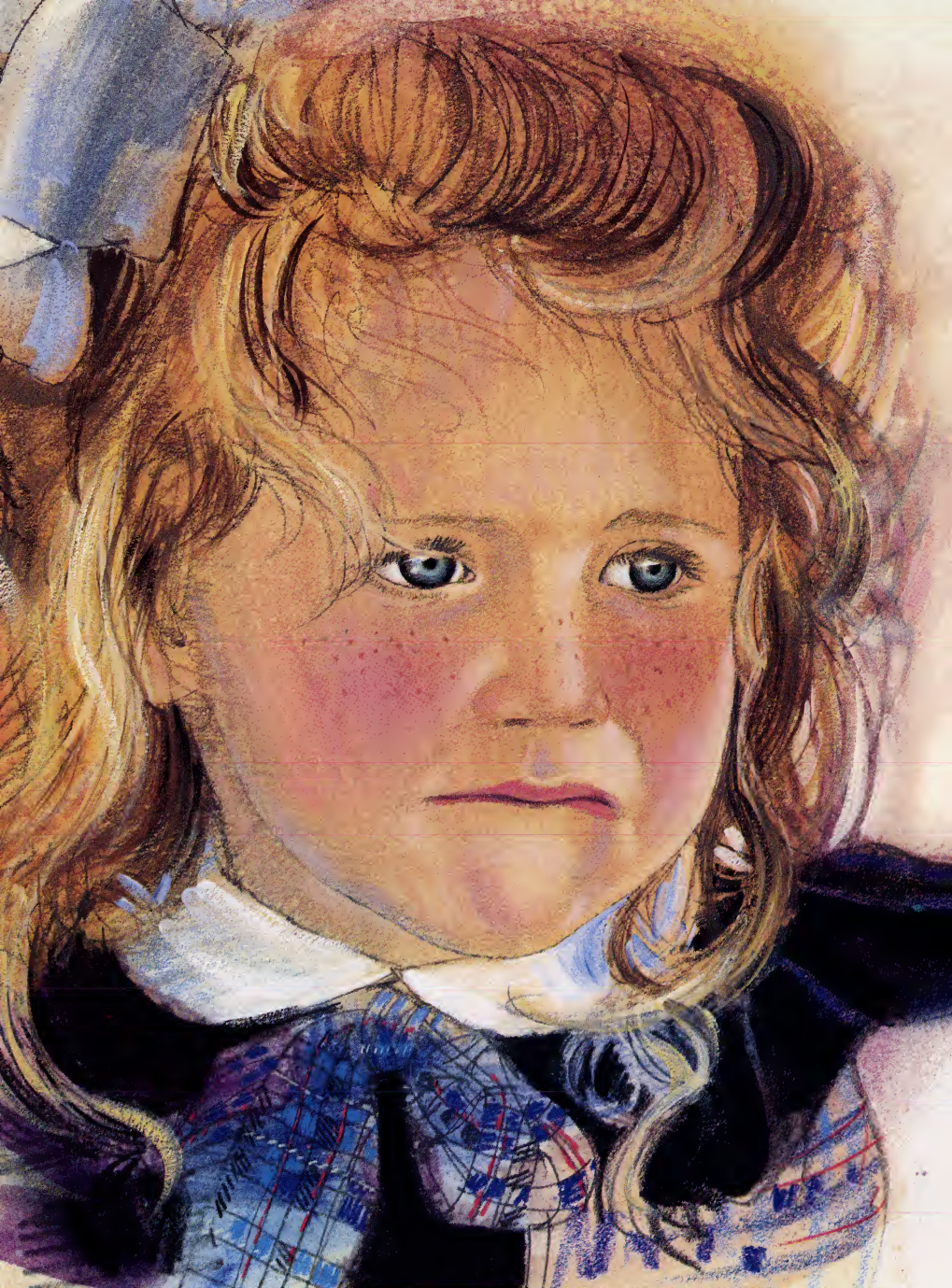

En billedskøn jul

M C O'Bryant

De var forældre til 18 børn. 14 var adopterede eller plejebørn, men familien Westmoreland havde aldrig før mødt et barn som Angela.

Angela var fire år gammel. Hun havde blødt, brunt hår og brune øjne i et bedrøvet lille ansigt, der hele tiden var på vagt. Lige fra den første efterårsdag, hvor medarbejderen fra socialforvaltningen havde afleveret Angela til familien Westmoreland, ville hun overhovedet ikke deltage i familiens samvær. Hun ville tilsyneladende ikke have noget at gøre med nogen af dem – og især ikke bror Westmoreland. Hun holdt sig for sig selv og nægtede at pakke sin beskedne garderobe ud af papæsken, der fungerede som kuffert, ligesom hun også nægtede at lege med de andre fire hjemmeboende børn i familien.

Bror Westmoreland forsøgte sig med alle sine gennemprøvede teknikker til at hjælpe små børn med at føle sig glade og trygge. Han købte en dukke til hende, men hun lod den ligge i æsken, den kom i. Han byggede en gynge i baghaven, men hun nægtede fuldstændig at gynge i den.

Da han prøvede at lægge hende i seng om aftenen med en morsom historie og en godnatsang, var hendes reaktion: »Nej, jeg vil ikke høre nogen historier – og lad også være med at synge en fald i søvn-sang for mig.«

Bror Westmoreland var forvirret. Hans kærlighed og tillids-opskrift havde virket udmærket med hans øvrige 17 børn. Men efter uger med frustrationer og afvisninger begyndte han at tvivle på sine og familiens evner til at hjælpe Angela. Men bror Westmoreland ville ikke give op. Han blev ved med at bede og holde familieaftener, som Angela godt nok kom til – men hun var altid på vagt og deltog knapt nok.

Medarbejderen fra socialforvaltningen forklarede, at Angelas var et klassisk eksempel på et usikkert barn, som af frygt for at miste dem ikke ønskede at knytte sig til de personer, hun virkelig holdt af. Angela havde opholdt sig kortvarigt hos utallige plejefamilier i løbet af sit korte liv. Hun var åbenbart bange for, at hendes ophold hos familien Westmoreland ville ende før eller senere, og at hun endnu engang ville stå uden familie.

Bror Westmoreland accepterede denne forklaring og blev endnu mere besluttet på at vise Angela, at hans kærlighed var ægte, og at hun skulle være i familien for evigt. Han bad til Gud om at få at vide, hvordan han kunne nå ind til hende.

Nogle få uger før jul var han på arbejde i delstatens parlamentsbygning, da han så en gruppe unge posere foran en fotograf. De masede og skubbede for at kunne stå ved siden af guvernøren. Som en blitz fra et kamera dukkede en idé op i hans hoved. Da han fortalte sin kone om ideen, var hun enig i, at det måske kunne virke.

De næste par dage var lige så hektiske i familien Westmorelands hjem, som de er i alle andre hjem, der gør sig klar til at få taget et familieportræt. Hele familien skulle fotograferes – bortset fra to sønner på fuldtidsmission og to gifte børn, som boede langt væk og ikke havde råd til den lange rejse. Alligevel ville der komme flere end et dusin familiemedlemmer til fotograferingen.

I begyndelsen var Angela ikke særlig begejstret for ideen med et familieportræt, men da hun blev overbevist om, at det ikke var endnu et farvel-billede, blev hun mere varm på ideen.

Under fotograferingen tog alle

ILLUSTRERET AF LARRY WINBORG

Angelas nye brødre og søstre, og nogle havde hun aldrig set før, sig især af hende. Og på sin sky måde syntes Angela at nyde at være centrum for al opmærksomheden. Hun begyndte virkelig at smile for første gang, siden hun var kommet til familien.

Efter fotograferingen opstod der et lille problem. Bror Westmoreland forsøgte at forklare Angela, at det ville tage fotografen flere dage at fremkalde og indramme billedet. »Vi kan ikke tage det med hjem med det samme,« fortalte han hende. Men det forstod hun ikke. Pludselig forsvandt hendes smil, og skuffelsen stod malet i hendes ansigt. Bror Westmoreland blev dybt skuffet.

Angela vendte tilbage til sin eneboertilværelse. De næste par dage, hvor resten af familien foretog deres sidste forberedelser til jul, blev hun mere og mere stille.

Sent juleaften, efter at Angela var gået i seng, ringede det på døren. Det var bror Wilcox fra fotoatelieret. Han gav bror Westmoreland en stor flad pakke og undskyldte, at han kom så sent. Da han gik, så han sig tilbage over skulderen og sagde godmodigt: »Må I alle have en *billedskøn* jul!«

Bror Westmoreland tog forsigtigt portrættet ud af indpakningen og hængte det op over kaminen i stuen.

Da familien næste morgen samledes omkring juletræet og begyndte at åbne gaver, blev bror Westmoreland lidt skuffet, da han så Angelas passive holdning til det farvestrålende dukkehus, som han i al hemmelighed havde bygget til hende.

Men da hun så det nye familieportræt hænge over kaminen, fløj hendes arme op over hovedet, og hun udbrød begejstret: »Det er mig! Lige midt i hele familien!« I de næste par minutter væltede et kort, men helt livs indetrængte følelser frit frem, mens hun glædede sig over at se sig selv midt i familien Westmorelands familieportræt.

Og så, lige så pludselig standsede hun op – og det bekymrede udtryk vendte tilbage i hendes ansigt.

Hun trak en stol hen under billedet og klatrede op til portrættet. Hendes fingre bevægede sig søgende hen over glasset og billedet, så løftede hun forsigtigt rammen og studerede bagsiden.

Som om hun var bange for det svar, hun kunne få, vendte Angela sig mod bror Westmoreland og spurgte: »Hvordan vil du få mig ud af billedet, når jeg skal rejse herfra?«

Bror Westmoreland holdt sin lille datter fast i sine arme: »Angela, ingen magt på jorden kan fjerne dig fra vores familieportræt eller fra vores familie.« Da den lykkelige lille pige krammede ham, vidste han, at Angela – endelig – var kommet hjem. □

M C O'Bryant virker som medieekspert i Concord California Stake.

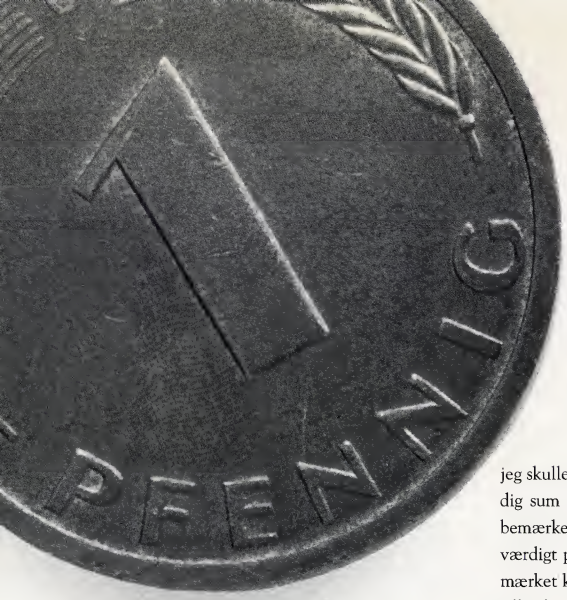

TRE SMÅ MØNTER

Richard A. Robb

Sønnen gjorde, som han så sin far gøre.

Den første jul, efter jeg var kaldet som biskop, boede der en enlig mor med tre små børn i wardet. Denne unge kvinde havde et stærkt vidnesbyrd om evangeliet og efterlevede det, så godt hun kunne. Hun gjorde rent og syede for andre for at kunne forsørge sin familie, men ofte lykkedes det ikke.

At opdrage tre drenge under otte år uden hjælp er en stor udfordring. Disse aktive og energiske børn syntes altid at komme i vanskeligheder af den ene eller den anden art. Jeg mindes, at have trukket dem ud af mere end et slagsmål med deres jævnaldrende.

Flere gode mennesker hjalp denne hårdt kæmpende familie. Jeg glemmer aldrig den bror, som kom ind på mit kontor en søndag nogle uger før jul. Han bad om at måtte tale alene med mig. Han var bekymret for denne unge mor og hendes familie, og han ønskede at gøre noget for dem. Ville jeg tage imod hans gave og bruge den til at hjælpe dem på den bedst mulige måde, jeg kunne finde? Mens vi talte, bemærkede jeg knap nok hans lille søn, som var inde på kontoret sammen med os.

Manden forklarede, at han ikke vidste, hvad kvinden og hendes familie behøvede. Han ønskede kun at hjælpe og følte, at jeg ville blive inspireret til at finde ud af, hvad jeg skulle gøre. Han betroede mig så en bemærkelsesværdig sum penge. Det var ikke beløbets størrelse, der var bemærkelsesværdigt stort, men beløbet var bemærkelsesværdigt på grund af hans beskedne forhold, som jeg udmærket kendte. Jeg vidste, at denne gave var et virkeligt offer for hans egen families jul – i det mindste timeligt set. Men denne kloge bror vidste, hvor de virkelige belønninger kommer fra.

Jeg så hans beslutsomme udtryk i øjnene og protesterede kun svagt. Så rømmede jeg mig for at komme over min bevægelse, takkede ham for hans uselviske gave og lovede at gøre mit bedste for at gøre julen lidt hyggeligere for denne unge mor og hendes sønner. Jeg lovede også at respektere hans ønske om anomymitet.

Beretningen kunne slutte her og stadig være mindeværdig. Men det, der ved denne oplevelse har prentet sig ind i min bevidsthed, var stadig ikke indtruffet. Det var ikke den måde, hvorpå jeg var i stand til at hjælpe familien med den uselviske gave – selv om det var en meget glædelig oplevelse – men det var det, der skete på mit kontor en uge efter denne gode brors besøg.

Det var kun få dage før jul, og jeg sad alene på kontoret mellem to interview i forbindelse med tiendeopgørelsen. Jeg hørte en svag banken på døren, og da jeg åbnede den, så jeg uden for kontoret den lille seks-årige dreng, som Det var kort før jul, og jeg sad alene på kontoret mellem to interview i forbindelse med tiendeopgørelse. Jeg hørte en svag banken på døren, da jeg åbnede den, så jeg uden for kontoret den lille 6-årige dreng, som stille havde siddet på mit kontor, mens hans far og jeg havde talt sammen søndagen før.

FOTO: PEGGY JELLINGHAUSEN

Han spurgte høfligt, om han måtte tale med mig i et minut. Da vi gik ind på kontoret – som jeg tror altid er en lidt skræmmende oplevelse for børn – bad jeg ham sidde ned. Han fingerede ved noget i sin lomme og efter nogle forsøg, trak han tre små mønter op og lagde dem på mit bord. Han undskyldte, at mønterne var alt, hvad han havde, og de var lidt gamle og snavsede, fordi han havde haft dem et stykke tid. Pengene, forklarede han, skulle jeg bruge til at hjælpe hans tre venner, lige som hans far hjalp deres mor. Da mit hjerte svulmede op og mine øjne blev fugtige, tilføjede han, at han følte, at jeg bedst vidste, hvordan hans skat skulle deles mellem hans venner.

Hvilke eksempler rummede dette øjeblik ikke – en fars uselviske eksempel, en lille drengs tillid til sin biskop og en ydmyg Kristuslignende gerning hos et lille barn uden svig. Kun få uger tidligere havde jeg standset et slagsmål og skilt denne dreng fra dem, der snart skulle modtage af hans tilgivende kærlighed og barmhjertighed.

Jeg gav ham et knus – dels for at skjule mine tårer – men mest af alt for at fortælle ham, hvor stor pris jeg satte på ham, og hvor meget, jeg vidste, at hans Fader i Himlen elskede ham. Jeg fulgte ham derpå til døren, gav ham hånden og forsikrede ham om, at jeg ville gøre mit bedste for at hjælpe hans venner denne jul med hans gavmilde gave. Da jeg gik tilbage til mit kontor, hviskede han efter mig: »Og husk, biskop, fortæl aldrig nogen, at det var mig.«

Min unge ven, indtil nu har jeg aldrig fortalt om det til nogen. Jeg håber, at det er i orden at berette om vores specielle beretning på denne måde, så andre kan mærke en smule af julens ånd med dens kærlighed og barmhjertighed, som vi mærkede det den dag. □

Richard A. Robb arbejder med medicinsk forskning på Mayo Clinic og er præsident for Rochester Minnesota Stake.

JUL i Bolzano

Patrick Sean Hopkins

Ældste Stout og jeg besluttede at bede, før vi igen gik ud den juleaften. Vi var kommet hjem fra vores sidste aftale, og jeg var ikke just ivrig efter igen at gå ud i den iskolde italienske luft. Men min kammerat syntes, at vi stadig havde tid til det juleprojekt, vi havde forberedt.

»Led os til dem, der ikke har et sted at gå hen og fejre jul,« bad vi. »Hjælp os med at opmuntre dem, der er bedrøvede og ensomme på denne højtid.«

Modvilligt knappede jeg igen min frakke. De samme knapper, som jeg ivrigt havde knappet op får minutter før, da ældste Stout samlede julegaverne, der var i overskud, efter at vi havde uddelt gaver til vore undersøgere – fem julelys dekoreret med kristtjørn af papir og med en fod af aluminiumsfolie. Vi havde selv lavet dem i ugerne forud til dem, vi fandt gående omkring uden et sted at være juleaften. Vi havde lavet disse juledekorationer mens vi øvede os på »Venete Fedeli« (»O, kom hver en trofast«)

Vi gik ud på de kolde øde gader i Bolzano, og jeg så lidt ængstelig efter nogle at opmuntre. Jeg havde kun været i Italien i omkring 20 dage, og selv om jeg var begejstret for at missionere, var det stadig svært for mig at henvende mig til fremmede og tale til dem på et sprog, som jeg knap nok kendte, om noget, som de ikke virkede interesserede i.

En mand kom gående hen imod os, men undgik at se på os. Det lykkedes os at standse ham og tale med ham. Vi tændte et af vore dekorerede lys, gav det til ham og sang for ham.

Mens vi sang, forsvandt det fjerne blik i hans øjne. Han ikke bare smilte, men ægte varme bredte sig i hans ansigt. Det føltes rart. Manden gik bort med ny vitalitet, og min holdning til vore planer for aftenenen forandredes. Trods alt ville det blive en god aften.

Derefter gik vi ind mod byens centrum og mødte en gammel gråhåret mand. Han havde en tyk jakke på og humpede frem ved hjælp af en krykke under venstre arm. Ældste Stout genkendte ham som en, han havde talt med, før jeg kom til Italien. Vi gav ham et lys og sang vores julesang.

Han var begejstret: »Kommer I ikke med mig?« spurgte han på italiensk med en kraftig tysk accent. »Jeg er på vej til kirke.« Vi accepterede og gik langsomt ind mod byen i hans tempo. Mens vi gik, blev ældste Stout og manden ved med at tale.

I løbet af samtalen studerede jeg den gamle mand, og jeg opdagede, at trods den utrolige kulde var hånden, der støttede hans legeme på krykken, uden handske. »Værsgo, tag denne handske til din venstre hånd,« lykkedes det mig at sige.

»Nej, nej,« svarede han. »For mange år siden tilbragte jeg vinteren i Rusland som soldat med mindre, end jeg har på nu. Dette er intet sammenlignet med dengang.« Vi nærmede os kirken og lagde mærke til en stor gruppe mennesker, der ventede udenfor. Vores ven råbte: »Disse amerikanere ønsker at synge for jer og give jer en gave!« Det var ikke lige det, vi havde planlagt at gøre, men vi sang alligevel og gav et af de tre resterende lys væk. Vores ven stod lidt ude til siden og smilede.

Aftenen blev koldere og koldere, så da vi var færdige, bad ældste Stout og jeg ham om at modtage en handske

ILLUSTRERET AF SUSAN HANSEN

Engle bærer ikke altid hvide bølgende klæder.
De findes i forskellige størrelser, kulører og nationaliteter.
Nogle går endog med krykker.

for at beskytte sin bare hånd. Endnu en gang forklarede han, at han havde gennemgået en vinter i Rusland for mange år siden og havde lidt meget mere dengang.

Så standsede en bil nær ved kirken, og en velklædt kvinde og hendes lille søn steg ud. Drengen råbte op og var sur over at skulle i kirke aftenen før hans yndlingsdag. Mens moderen forsøgte at berolige ham, vinkede vores ven os hen til dem. Da vi fulgte hans anstrengte skridt, sagde han højt: »Disse amerikanske drenge vil gerne synge for dig og give dig en gave!«

Vi knælede ned i øjenhøjde med drengen og sang. Mens drengen stod helt stille og med store øjne opmærksomt lyttede til vores veløvede sang, så jeg vores ven smile og nyde hvert eneste minut. Da vi rejste os for at ønske moderen en god jul, så vi, at hun havde grædt, mens vi sang. Hun smilede til os, og før vi kunne sige noget, havde vores ven ønsket dem glædelig jul på en måde, som kun julemanden kunne konkurrere med.

Vi gentog hans ønsker og vendte os om for at fortælle vores ven, at vi havde endnu et lys og ville fortsætte, indtil vi havde fundet nogen at give det til.

Han så sig omkring og vendte sig mod os: »Der er alligevel for mange mennesker her. Måske skulle jeg gå med jer hen til en mindre kirke.«

Glade over at høre, at vi stadig kunne følges med ham, gik vi videre for at finde en anden kirke. Vores humpende ven ledte os gennem de stille gader blot for at opdage, at den anden kirke var lukket. Det blev koldere og koldere, og jeg blev ved med at tænke på vores vens hånd. Jeg forsøgte at fornemme, hvordan min bare hånd ville have det, hvis den sad frossen i en bestemt stilling og holdt fast på krykken. Vi tilbød begge vores handske, og igen nægtede han at tage imod.

Da vi gik væk fra kirken, så vi to teenage-piger, som nedslåede gik hen ad gaden. I løbet af få sekunder råbte vores ven: »Disse amerikanske drenge ønsker at synge for jer og give jer en gave!« Jeg blev lidt urolig, fordi vi kun havde et lys tilbage og ikke to. Men vi tændte lyset og gav det til den ene.

»Hvad med den anden pige?« spurgte vores ven. Da ældste Stout havde forklaret, at vi lige havde givet vores sidste lys væk, sagde vores ven: »Vent!« og begyndte at rode i sine lommer. Til sidst fandt han lyset, vi havde givet ham, og gav det til den anden pige. Ældste Stout og jeg sang vores julesang, mens vores ven stod ved siden af og smilede. Pigerne begyndte også at smile.

Da de gik bort, sagde ældste Stout: »Det var det sidste lys. Nu er det vel på tide, at vi går hjem.« Vores ven svarede, at han ville følges med os tilbage til den anden kirke. Da vi nåede derhen, ønskede vi hinanden glædelig jul og gik hver sin vej.

I vores lejlighed knælede ældste Stout og jeg ned og bad. Vi takkede Herren, fordi han gjorde det muligt at røre ved nogle hjerter og at tænde et lille lys i bedrøvede ansigter. Vi takkede ham også for at lære os, at engle ikke altid bærer hvide bølgende klæder, men findes i forskellige størrelser, kulører og nationaliteter. Nogle går endog med krykker. □

Patrick Sean Hopkins tilhører Manhatten First Ward, New York New York Stake.

FOTO: RON READ

»Spansk krybbetableau« af J. Puig Llobera
Maria og Josef knæler i ydmyg tilbedelse af Kristus-barnet. De håndlavede terrakottafigurer er iklædt tøj, fremstillet af papmaché. Tøjet afspejler den gamle, rige spanske kultur.

Dette krybbetableau fra Hong Kong er lavet af bambus. Oprindeligt var armene på Maria, Josef og de tre vise mænd sammenføjet som i inderlig bøn. Men i årenes løb er bambussen tørret ud og armene adskilt, så Maria og de to af de vise mænd synes at byde miraklet velkommen med åbne arme.
(Se »Jesu fødsel«, side 34).

91992 110
DANISH